

Listopad 1/2012

Ročník: 21

Cena: 10 Kč

GAG-BEN

ČASOPIS, KTERÝ INSPIRUJE, POBAVÍ, INFORMUJE

OBSAH

Z obsahu

Úvod

Slovo šéfredaktora.....3

Ředitelské okénko.....3

Kultura

Kreslí naše politiky.....8

Beneška v Albert Hall.....10

Život kolem nás

Brána jazyků otevřená.....14

Fotoreportáž z Třebíče a Vídně.....16

Fotostory.....22

V příštím životě se naučím česky.....24

Škola na táboře.....28

Příroda

Koukni koňům na zuby.....30

Na léto jde stáří.....32

Sport

Reprezentovali jsme Českou republiku.....34

Hurá na vodu!.....35

Hobby

Mým snem je rybařit na Novém Zélandu.....36

Milovníkům historie.....38

Zábava

V noci a ve dne.....40

Sociální síť - anketa.....42

GAG-BEN

Vydává: ZŠ Třebíč, Benešova 585, 674 01 Třebíč

www.zsbenesova.cz/gagben

Šéfredaktorka: Michaela Doležalová

Zástupkyně šéfredaktorky: Magdaléna Netíková

Redaktoři: L. Abrahám, L. Abrahámová, G. Bazalová,
S. Fortelná, T. Chlachula, D. Jeřábek, K. Křečková,
K. Kutinová, K. Mutlová, T. Mutlová, N. Řezáčová,
A. Sklenářová

Dopisovatelé: S. Freyová, T. Němcová, P. Řezáč, H. Švecová

Koordinuje: Eva Pokorná

Tisk: Akcent, spol. s r.o.

Sponzor časopisu: Sdružení rodičů ZŠ Třebíč, Benešova
Knihkupectví Jakuba Demla

Výtěžek z prodeje časopisu je vždy použit na vydání dalšího čísla.

Na titulní straně: grafiti z projektu ve Vídni
Foto: Simona Zahrádková

Na zadní straně: Plakát a fotografie z představení v Royal
Albert Hall
Foto: www.theatretrain.co.uk
a Ivana Janíková

SLOVO ŠÉFREDAKTORA

Milí čtenáři,

Už jste si zvykli na každodenní vstávání, na starosti a učení, na učitele a spolužáky? Ano, už je to tak, už téměř tři měsíce chodíme do školy a prázdniny jsou nenávratně pryč. Máme tu

nový školní rok, čekají na nás další zážitky, a to i třeba v podobě ne tak docela příjemné, jako písemky, každý jsme zase o něco starší. A já si pomalu ale jistě začínám uvědomovat, že už jsem v devítce, posledním ročníku základní školy. Poslední rok na Benešce, poslední rok se svojí skvělou třídou. Jak rychle to uteklo! Ještě před nedávkem jsme byly ty malé děti a teď?

Náš časopis stále vychází, i když se mění seskupení naší redakce, tento rok máme dokonce sedm nových mladých redaktorů! Takže vězte, že obsah nejnovějšího čísla GAG-BENU bude velice pestrý! Tentokrát na téma výměnných pobytů! A ty vám dají do života mnoho nových zkušeností, nejen po jazykové stránce, ale navážete nová přátelství, prožijete skvělé chvíle, odnesete si plno zážitků. A já věřím, že ti, co už nějaký ten pobyt absolvovali, se mnou budou jen a jen souhlasit.

Německo, Dánsko, Rakousko, Ukrajina - v časopise najdete několik poutavých článků o zážitcích z výměn, ale i články o tom, jak učitelé z cizích zemí učí u nás na Benešce, či to, jak hodnotí pobyty naši učitelé, kteří se jich mnoho let účastní. Uvidíte spoustu fotografií, dokonce i zážitky malované tužkou.

Milovníky přírody jistě zaujme povídání o koních i fotografie zachycující podzimní atmosféru.

Zajímalo nás, kolik času trávíte na sociálních sítích, a proto naši nejmladší redaktori provedli průzkum. Jak to

dopadlo, si můžete přečíst na stránkách tohoto čísla. Jak si vedli atleti na 23. mezinárodním žakovském meetingu v Německu, najdete v rubrice Sport. Dozvíte se něco o besedách se zajímavými lidmi. A kteří to jsou? Hledejte!

Nechybí ani zábavné stránky s poutavým příběhem a luštěním pro nejmenší.

Mně zbývá jen popřát vám příjemnou zábavu při čtení našeho časopisu!

Vaše šéfredaktorka

Michaela Doležalová

ŘEDITELSKÉ OKÉNKO

Chceme do Evropy? Rozhodně ano!

Naše škola ihned po listopadu 1989 začala uvažovat, jak navázat kontakty s Evropou, která pro nás byla nedostupná. Základ jsme měli - už v červnu 1989

náš Dramatický klub vyjel se svým představením O věrném milování Aucassina a Nicoletty do Belgie a Anglie. V obou zemích jsme navázali nádherná přátelství s belgickým vedoucím Johanem Lateir a v Londýně s Kevinem Dowsettem. Ta nám umožnila hned po sametové revoluci vyjet navštívit školy v Belgii, Německu a s Anglií začaly výměnné pobyty s dramatickou výchovou.

V roce 1992 jsme přes tehdejšího přednostu Okresního úřadu Karla Millera získali kontakt na Hauptschule Horn. Nejdříve se navštívili pedagogové a od roku 1994 se rozjely výměnné pobyty s ekologickým, uměleckým a sportovním obsahem.

Naší filozofií bylo nečekat, že Evropa přijde za námi, ale že my půjdeme do Evropy. Chtěli jsme rozvíjet jazykové schopnosti žáků, umožňovat výměnu zkušeností pro pedagogy, chtěli jsme poznávat nové

země z jiného než turistického pohledu. A chtěli jsme mít přátele v celé Evropě. Získali jsme i jako jedna z prvních škol v našem regionu projekt Comenius s německou a anglickou školou. Přes projekt Tandem jsme získali partnerskou školu v německém Grassbottwaru a přes ni partnerskou školu v dánském Aarhusu. Uskutečnila se i jedna velmi úspěšná výměna s holandskou školou Ootmarsumu, která bohužel díky optimalizaci skončila (ta nádherná škola byla pro malý počet žáků zavřena). Přes Hauptschule Horn jsme se seznámili s Gymnáziem Wien a pracovali jsme společně v mezinárodních projektech a dále na občasných výměnných pobytech. Jsem moc rád, že naši žáci projeví zájem výměny směřovat i východním směrem, a tak výměnné pobyty probíhají i s ukrajinskou školou ze Lvova.

Žáci ale navštěvují každoročně i předvánoční Vídeň, polskou Osvětim, Londýn. Letos se nám podařilo navázat kontakty s německými atlety a zúčastnili jsme se mezinárodního atletického mítinku. K žakovským aktivitám je nutno připočítat i poznávací cesty pedagogů a zaměstnanců školy - navštívili jsme Paříž, Londýn, Itálii, Norsko, Belgie, Holandsko, několikrát Budapešť, Německo, Krakov či Podkarpatskou Rus. Myslím si, že v tomto směru patříme k neaktivnějším základním školám v širokém okolí. Ano, je to mnoho práce navíc, která ale přináší poznání o cizích zemích z onoho lidského každodenního pohledu. Zároveň umožňuje rozvoj jazykových dovedností a v neposlední řadě získáváme přátele a kamarády v Evropě. A to určitě není málo.

Chci poděkovat všem pedagogům, kteří se na výměnách podílejí, všem rodičům, které ubytovávali či ještě budou ubytovávat.

Žákům přeji mnoho nádherných a zajímavých zážitků při cestách po Evropě.

Váš ředitel

Jaroslav Dejl

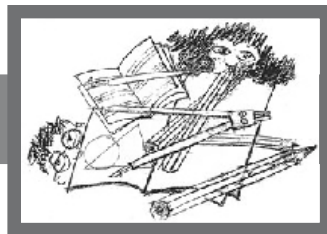

KULTURA

FOTOREPORTÁŽ Z PRVNÍHO DNE VE ŠKOLE. „CO NÁS ASI ČEKÁ?“

Foto: Eva Pokorná

NEJKRÁSNEJŠÍ TÝDEN V ŽIVOTĚ

PO PRAŽDNINÁCH JSEM ŠLA POPRVÉ DO ŠKOLY. UŽ JSEM SE NEMOHLA DOČKAT. NAKONEC ALE PŘIŠEL TEN SPRÁVNÝ ČAS. PRVNÍ DEN BILA ŠKOLA ZAČAROVANÁ. NA UVÍTANOU NEHRAĽA HUDBA A NEZVONIL ANI ZVONEK. KDYŽ JSME SE POSADILI DO LAVICE, PŘIŠLA PANÍ UČITELKA. ZA CHVÍLI PŘIŠEL TAKY PAN MÍSTOSTAROSTA S PANEM ŘEDITELEM A ROZDALI NÁM KNIŽKU ŠKOLA NARUBY. DO NÍ MÁME ZNÁMKOVAT DOSPĚLÁKY, KDYŽ NÁM BUDOU ČÍST. PODLE TOHO, JAK SE NÁM TO BUDE LÍBIT. PAK JSME SE VŠICHNI PŘED CELOU TRÍDOU PŘEDSTAVILI AŠLI JSME DOMŮ. VŠECHNI O USME PODEPISOVALI A PŘIPRAVOVALI NA ZITŘEK. VYBÍRALI JSME SI KROUŽKY DO DRUŽIN. BUDU CHODIT DO GYMNASTIKY A DO KERAMIKY. JAKUB TO JE MOJE DVOUČE SI VYBRAL ATLETIKU. DRUHÝ DEN ZAČALA OPRAVDOVÁ ŠKOLA. UŽ BEZ RODIČŮ JEN S PANÍ UČITELKOU. VE STŘEDU ODPOLEDNE JSME MĚLI PRVNÍ ZKOUŠKU SE SLUNÍČKEM. TAM ZPÍVÁME. VE ČTURTEK A V PÁTEK MÁME NA FÓRU TANGOVÁNÍ LETOS S NOVOU PANÍ UČITELKOU. A NA PÁTEK JSEM SE TĚŠILA STRAŠNĚ. PROTOŽE JSEM BILA POPRVÉ V KLAVÍRU, KTERÉ J JSEM SI STRAŠNĚ MOC PŘÁLA. KDYŽ JSME SE TEN DEN VRACELI DOMŮ, MAMINKA UNAVENĚ ŘEKLA UF TAK MÁME PRVNÍ TÝDEN ZA SEBDU. ALE PRO MĚ TO BYL NEJKRÁSNEJŠÍ TÝDEN V ŽIVOTĚ!

Klára 1.C.

DIVADLO RŮZNÝCH JMEN

Na konci loňského školního roku jsme v našem Divadélku pod schody mohli vidět hru s názvem Generálka, se kterou k nám přijeli herci z Divadla Rity Jasinské až z Prahy, a jednalo se o komedii, kterou se hráli naprosto skvěle pouze tři herci.

Děj nás přenesl do roku 1818 za Napoleonem Bonaparte. Ten se právě nachází na ostrově Svatá Helena, kde žije jako zajatec Velké Británie a jedinou společností mu je britský voják Poppleton. Jeho poklidné, leč ubohé žití naruší Josefína Pontiová, která se domáhá dluhu za svého padlého manžela. Císařův život se ihned obrátí vzhůru nohama, najednou zjišťuje, jak málo stačí ke štěstí a radosti.

Napoleon a paní Pontiová.

Foto: Terezie Mutlová

My jsme samozřejmě nezaváhali a po skončení představení, které bylo mimochodem odměněno velkým potleskem, jsme si s představiteli Napoleona (Milan Enčev) a Josefíny (Romana Goščíková) popovídali.

Jak se vám u nás hrálo před naším publikem?

Romana: Já si myslím, že se nám hrálo pěkně. Teda tady je trošku nedýchatelno, ale příjemně jste reagovali, pěkně jste na konci tleskali, to se nám líbilo.

Milan: Dokonce ve třetí řadě se líbali.

Romana: Fakt? To jsem si ani nevšimla...

Milan: Já jsem si všiml, že je to zajímavé, docela... Akorát prostě jsme zvyklí to hrát na větším jevišti.

Romana: Jako v divadle, ve velkém, je to jiný.

Milan: Takže to bylo osekáno o pohyby.

Romana: Já myslím, že je to takové komornější, že jsme vám byli blíž, že jste nám vysloveně viděli až do pusy.

Hraje se vám lépe v menším, anebo ve velkém divadle?

Romana: Asi jak kdy, takový střed je ideální.

Milan: Střed je ideální, já mám asi radši to trošku větší, protože tady je to na moje hlasivky malý, takže pak půlka publika ohluchne...

Kde všude hrajete? Jezdíte třeba i do ciziny?

Romana: Do ciziny ne, protože je to omezený jazykově, ale jinak víceméně po celé republice.

Pro kterou věkovou kategorii hrajete? Nebo pro kterou se vám hraje nejlépe?

Romana: My většinou hrajeme pro střední školy, ale tahle Generálka je taky dělaná jako večerní představení, tedy hrajeme ji i večer, a právě tam je ten Napoleon, kterýho ve škole berete.

Milan: Ta představení, co hrajeme navečer, jsou vlastně pro všechny, ale některá hrajeme je i dopoledne školám, protože to vyhovuje školním osnovám. Takže mám pocit, že jsme asi jediné divadlo, které má ucelený kusy pro školní potřeby. Většinou se jezdí s nějakým pásmem nebo nějakými kratšími věcmi, my se vlastně specializujeme na celek, na celou hru, kterou je možné hrát večer i dopoledne, což nebývá úplně běžné u dopoledních představení.

A kde berete nápady?

Romana: My vždycky dáme hlavy dohromady, řekneme si, co nám tam ještě chybí.

Milan: Ale snažíme se vždycky vybírat z těch nejznámějších autorů, což je třeba Shakespeare nebo Čapek.

Ve které roli se cítíte nejlépe, z těch, co jste zatím hráli?

Romana: Tak to nevím. Každá role má svoje.

Milan: Já jsem se asi cítil nejlíp..., ale když to jsem hrál už hrozně dávno, to bylo takový...

Romana: To nebylo zas až tak dávno.

Milan: To bylo takový, že když se to povedlo, tak jsem se cítil strašně dobře.

Romana: Většinou má člověk rád takovou tu čerstvou, zrovna nazkoušenou roli. Protože je to nový a hlavně je to adrenalin. Takže proto mám teď ráda Vernisáž od Havla.

Milan: Tak takhle to má ráda Romanka, já ne.

Vy jste hrála i v televizi, je to rozdíl oproti divadlu?

Romana: Tak to můžeme říct všichni, tam je to o dost jiný. Tam čím méně člověk hraje nebo vůbec nehraje, tím je to lepší. Je to jiné i v pojetí, protože v divadle to je příběh od začátku do konce, kdežto když točíte, tak točíte prostředek, konec, pak začátek. To vám vždycky jenom skriptka například řekne: „Pozor, pozor, teď jsi už porodila.“

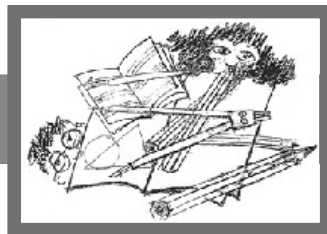
Milan: To já teda zase mám radši divadlo, mě baví ten příběh od začátku do konce, že se tam můžete nějakým způsobem dostat do té postavy.

Jaká je podle vás vaše nejúspěšnější role, co jste hráli?

Romana: Tak třeba Generálku - tu hrajeme asi nejvíc, protože už ji hrajeme čtyři a půl roku a pořád je na programu.

Milan: Ale asi nejúspěšnější je Bílá nemoc, co se týče počtu představení za krátkou dobu.

Romana: To je taky tím, že jsme ji zahráli po třiceti letech poprvé na profesionální scéně.

Milan

Romana

Kolik členů má váš soubor?

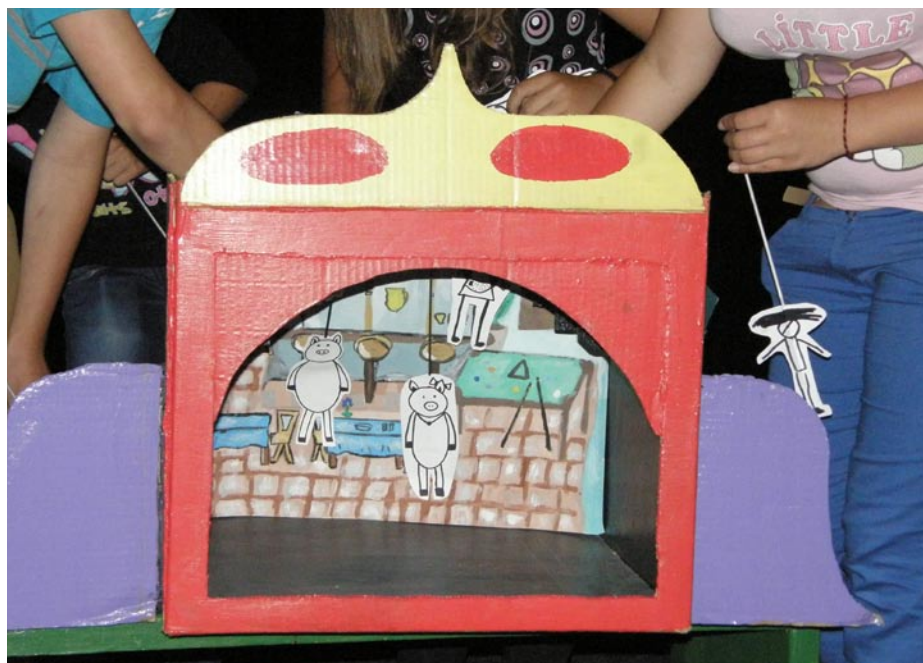
Romana: *Záleží na tom, jakou hru hrajeme. Protože nemáme stálý soubor, v některých rolích se opakujeme, ve všem jsme skoro my tři, ale jinak je nás asi šest sedm. Nevím přesně ten počet. Nejvíc nás hraje devět.*

A ještě jedna taková otázka, vy jste se tady vysvlékl, nestyděl jste se?

Romana: *Milan se svlíká rád a všude. (Smích)*

Milan: *Já rád šokuju svým tělem. Ne, já se nestydím. Takže já se rád ukazuju všude, čím víc ostudy, tím líp. Vy jste děvče, vy se stydět musíte. (Humor Milanovi opravdu nechybí.)*

Michaela Doležalová, Terezie Mutlová, IX. C

Nevydařený výlet prasat.

Foto: Eva Pokorná

LOUTKOVÉ DIVADLO V NAŠÍ REŽII

Dívedelní představení se vším všudy se pokusili připravit v rámci projektu ve výtvarné výchově i naši žáci.

V tomto projektu jsme měli za úkol nejdříve vymyslet, o čem vlastně naše divadlo bude a jak zhruba pozadí a postavičky budou vypadat. Když jsme to měli hotové, začali jsme pracovat temperami na pozadí a následně tuší na postavičkách. Aby pozadí bylo zajímavé, některé objekty jsme pomocí polystyrénu udělali 3D. Postavičky jsme nakreslili jednoduchým stylem, aby před pozadím vynikaly. A výtvarná část byla hotová.

Nakonec jsme naše divadla představili našim spolužákům a paní učitelce. Ti nejlepší byli vybráni a představili své divadlo i ostatním třídám.

Nejlepší divadelní kreace v rámci 6. a 7. tříd předvedla skupina Jaromíra Janůvky (7. C), 2. místo obsadila skupina Martina Kobylky (7. C) a 3. místo skupina Denise Eise. Jejich představení „Nevydařený výlet prasat“ zachytili naši redaktoři. Skupina pracovala ve složení Nela Peterková, Helena Mannová, Hana Patočková, Denis Eis.

Kryštof Blažek, Jaromír, Janůvka, Tereza Paráková, Simona Uhrová, VIII. C

Tvůrci „Nevydařeného výletu prasat“.

KRESLÍ NAŠE POLITIKY

Koncem června 2012 proběhla dvouhodinová beseda se známým karikaturistou Štěpánem Marešem.

Pan Mareš pochází z Okříšek, byl studentem Gymnázia v Třebíči. Nyní už dlouho žije v Praze.

Pan Mareš nám nejprve vyprávěl o sobě, především o tom, jak se ke kreslení karikatur dostal. Potom nám několik jednoduchých karikatur nakreslil na tabuli. Kreslí především naše politiky, je to jeho oblíbená činnost. Vždycky jsme měli za úkol uhodnout, o koho se jedná.

Štěpán Mareš nám také řekl, že nerad kreslí karikatury žen, protože se na něj vždycky pak zlobí, třeba kvůli velkým uším nebo nosům.

Na závěr besedy nám pan Mareš připravil super překvapení. Každý účastník besedy obdržel knihu pohádek, kterou napsal pan Jílek a pan Mareš ji ilustroval. Kniha byla samozřejmě s podpisem a věnováním Štěpána Mareše.

Beseda se mi moc líbila, protože s panem Marešem byla spousta legrace. Dokonce se dal přemluvit a nakreslil karikaturu našeho spolužáka Ondřeje Jiráka.

Navíc jsem se dověděl, že stát se tak významným karikaturistou vyžaduje hodně úsilí a píle, ale také štěstí.

Tomáš Chlachula, VI. C

Foto: Eva Pokorná

Royal Albert Hall a my.

BENEŠKA V ALBERT HALL

Ve středu 19. září se skupina žáků základní školy Benešova vydala na cestu do Londýna. A nebyla to cesta ledajaká, dalo by se říct, že to byla cesta plná dobrodružství, protože na jejím konci nás čekalo vystoupení v jedné z největších koncertních hal světa, v londýnské Royal Albert Hall, které se odehrálo v neděli 23. září 2012.

Celá naše cesta začala zhruba před rokem, kdy nám náš velmi dobrý kamarád pan Kevin Dowsett nabídl účast v jednom z jeho představení, které se mělo konat v Londýně v září 2012 v již zmiňované Albert Hall. Kevin Dowsett je zakladatelem velké sítě soukromých divadelních center pro děti a mládež, kde se děti věnují dramatické, pohybové a hudební výchově, scházejí se každou sobotu, věnují se přípravě divadelních představení, mají taneční a pěveckou přípravu, kterou potom zúročí ve velkolepém představení, které se koná jednou za rok, kde společně vystoupí přibližně 1000 herců Theatretrainu, jak se tato organizace nazývá.

A letos se součástí velkolepé podívané na motivy příběhů neporazitelného a charismatického hrdiny agenta 007 stalo i 16 žáků ze 7. třídy naší školy. Vystoupení předcházela dlouhá a náročná příprava, kdy se děti měly za úkol naučit 14 písní z filmů o Jamesi Bondovi, samozřejmě v angličtině, součástí písniček byly i choreograficky zpracované pohyby a práce s několika rekvizitami, takže úkol to nebyl zrovna úplně jednoduchý. Přípravovaly se na svoje vystoupení v Albert Hall ráno před vyučováním a také v průběhu několika sobotních dopolední, aby si v Londýně neudělaly mezi všemi těmi anglickými dětmi ostudu. Můžete si představit 1200 anglických dětí a našich 16 mezi nimi, a musím říct, že ty naše se mezi nimi opravdu neztratily, patřily se svým vystoupením k nejlepším, rozhodně nám a našemu pří-

teli panu Kevinu Dowsettovi neudělaly žádnou ostudu, naopak. Jsem si jistá, že několik rodičů, kteří se s námi vydali do Londýna, bylo výkonem svých dětí nadšeno.

Práce, kterou děti investovaly do tohoto zájezdu, se jim stoprocentně vyplatila, protože jednak zažily na vlastní kůži obrovský aplaus plného sálu pro 4000 diváků, pocit uspokojení, že mohly být součástí takovéto výjimečné akce. A také měly možnost potkat zajímavé lidi, teď mám na mysli režiséra celého představení pana Kevinu Dowsetta, choreografa i dirigenta celého představení, se kterými se děti po představení mohly setkat. A také měly šanci navázat nová přátelství s anglickými dětmi, se kterými se v průběhu celého představení setkaly.

Součástí naší cesty do Londýna bylo i poznávání samotného města na Temži, jeho kulturních a historických památek, rozlehlých parků a pulzujícího života. I toto všechno jsme chtěli dětem ukázat, aby jejich zážitek z Londýna patřil k zásadním zkušenostem, které jim naše škola může nabídnout. Viděli jsme střídání stráží před Buckinghamským palácem, nultý poledník, kde se můžete postavit jednou nohou na východní a druhou na západní polokouli, což jsme také poctivě všichni udělali, prošli jsme se proslavenými londýnskými parky a ani jsme příliš nezmokli, prostě jsme si objednali příjemné počasí.

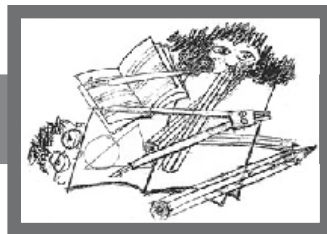
Naše dobrodružství skončilo v úterý 25. září, kdy jsme se vrátili domů plni zážitků a dojmů nejen z krásného a zajímavého města, ale hlavně z prožitku představení Licence to thrill, jehož součástí jsme se stali. Věřím, že vzpomínky na toto představení budou patřit k těm nezapomenutelným.

Ivana Janíková pro Horácké noviny a GAG-BEN

Foto: Ivana Janíková

Pobřeží Temže, v pozadí Tower Bridge.

Společně v Londýnském oku.

ZPÍVAT A TANČIT V ROYAL ALBERT HALL, TO JE ZÁŽITEK NA CELÝ ŽIVOT

Cesta autobusem do Londýna byla náročná, ale po vyjetí z tunelu La Manche jsme věděli, že jsme v Anglii. Až jsme dorazili do hlavního města Velké Británie a uviděli Big Ben s Londýnským okem, tak se nálada rozjásala. Měli jsme všichni pocit, že domy v Anglii jsou úplně jiné než u nás.

První den v Anglii byl opravdu náročný. Když jsme se dostali do hostelu, byli jsme všichni vyčerpaní a unaveni z přestupů v metru, první prohlídky města a všech nových zážitků.

Druhý den jsme poznali Buckinghamský palác, Covent Garden, Horse Guards, Leicester Square, Parlament, Big Ben. Vrcholem dne byl muzikál Mamma mia, z úžasného vystoupení a krásného prostředí starého divadla byl každý z nás unesen. Myslím, že se to stejně silně líbilo i dospělým, kteří ho viděli už v minulosti.

Třetí den jsme poznali St. Paul's Cathedral, Most Milénia, místo, kde předtím stálo divadlo Williama Shakespeara jmé-

nem Globe, Hyde Park, Londýnské oko a Oxford Street.

Pak přišel den, kvůli kterému jsme se do Londýna vypravili. Ten den jsme jeli metrem do Albert Hall, kde jsme celý den cvičili s dalšími dětmi z různých koutů Anglie. Celé představení se neslo v duchu Jamese Bonda, protože v té době vycházel nový díl agenta 007. Dalo by se říct, že jsme byli nejlepší. Když se scházelo tolik lidí, tak nám naskočila tréma, ale my jsme si to užili, co to nejvíc šlo.

Po vystoupení nás režisér celého vystoupení Kevin Dowsett pozval na soukromou párty a my jsme jim tam snědli všechny sladkosti, co tam byly.

Všichni bychom chtěli poděkovat panu řediteli Dejlovi a paní učitelce Janíkové za tento zážitek na celý život.

Tereza Němcová, VII. C

**Hudba je krásná líbezná mluva,
každému srdci srozumitelná.**

Božena Němcová

Skvělá muzika, výborní muzikanti, vynikající zpěvačka, nadšení posluchači, dlouhotrvající potlesk, příjemná atmosféra - to vše 26. října v našem Divadélku pod schody.

Foto: Miroslav Ondrák

„TESTOVÁNO NA LIDECH“

Ve čtvrtek 4. 10. naše třída - 8. C absolvovala besedu se skvělou spisovatelkou Petrou Braunovou. Paní Braunové již vyšlo více než 15 knih, z nichž většina je pro děti a mládež, ale některé i pro dospělé. Jednoho dne se rozhodla, že napíše příběh pro svého syna, který ke čtení neměl zrovna kladný vztah. Psala pořád další, až jí jednoho dne kamarádka řekla, ať je donese do nakladatelství. Tak vznikla její první kniha.

Na začátku besedy nám autorka představila svoji novou knihu s názvem „Klub radostí dnešního dne“.

Tuto knihu napsala na základě vlastních zkušeností s face-bookem. Vypráví

o Monice, které se zalíbilo manipulovat s lidmi. Ale jednoho dne se jí vše vymkne z rukou. Paní Braunová nám dopodrobna vysvětlila, co znamená úvodní věta „testováno na lidech“ a my jsme jí s nadšením hltali každé slovo. Popisovala nám své zjištění, že není vůbec složité ovlivňovat přes sociální sítě jak děti, tak i dospělé. Mluvila tak poutavě, že jsme se často u jejího vyprávění zasmáli.

Bylo nám vysvětleno, jakými procesy musí projít rukopis, než se nám dostane do ruky jako hotová knížka, ale také třeba to, že není vůbec jednoduché napsat knihu, která by se líbila nejen lidem, ale i nakladateli a prodejcem.

Simona Uhrová, VIII. C

TRAMVAJ PLNÁ STRAŠIDEL

Jednoho podzimního večera se nad Vltavou valila mlha a já čekala u Vyšehradu na tramvaj. Nutno podotknout, že mám svědka – svoji tehdy osmiletou dceru Johanku. Tramvaj dlouho nejela, nikde nikdo...a najednou se z mlhy vynořila světla...ano, přijížděla tramvaj – nebyla to

však tramvaj obyčejná, ale byla plná strašidel. Vyjeveně jsme ztuhly, tramvaj projela, nezastavila a zmizela nám v mlze. Ano, vím, co chcete říct – vymýšlíme si. Jak ráda bych řekla, že ano! Jenže... pravda je taková, že tentokrát nelžu. Obě jsme strašidelnou tramvaj viděly na vlastní oči. Kde se vzala a kam zmizela? Dumala jsem nad tím pět let, než jsem na to přišla.

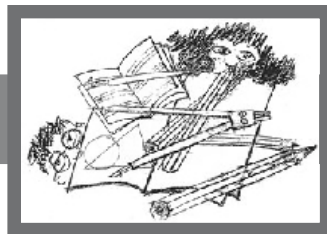
Beseda s Petrou Braunovou se nám velice líbila. Paní spisovatelka byla moc

hodná a milá. Líbily se nám všechny knížky a také se nám líbilo, jak nám povídala, co se jí doopravdy stalo a díky čemu napsala knížku. Když nám říkala, co se jí jednou přihodilo, nevěděli jsme, jestli je to pravda, ale věřili jsme jí. Napsala mnoho knížek a taky nám říkala, jak vznikne kniha. Ptali jsme se jí a ona nám na všechno odpověděla. Nakonec jsme se s ní vyfotili. Úsměv!!!

Denisa Šidlová, Karolína Chlupáčková, IV. C

Foto: Eva Pokorná

POKUSY O RECENZE

Modrý tygr

Film se mi líbil, hlavně zpracování tygra, tak, aby vypadal, že je opravdu modrý, ale mohla bych jim odpustit tu záři na těle a vousech. Celková animace byla skvělá a herci hráli skvěle, i když v některých chvílích do toho nedávali dost emocí. Ale udělalo na mě dojem, jak udělali rostliny, protože vypadaly nádherně a opravdově, i ty budovy byly hezké. Další věc, co mi vadila, že tam nebylo vůbec drama, které je důležité. A nakonec ta facka od učitelky byla skvělá, akorát mohli udělat větší plesnutí, když ji tolik švihla. Celkový dojem to na mě udělalo tak půl na půl.

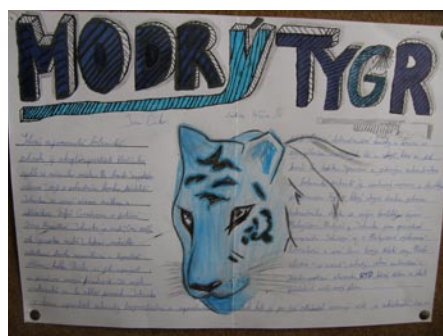
Lucie Cahová, VI. C

Film *Modrý tygr* nebyl špatně vymyšlený, ale celý ten film mi přišel hodně rychlý. Nic v tom filmu nebylo pořádně vysvětlené. Jak se třeba ten tygr objevil, odkud byl, jak zmizel atd... Co vlastně ten tygr udělal, že květinám v botanické zahradě se začalo dařit a že začaly v zahradě kvést květiny, o kterých vůbec nevěděli? Proč si vlastně zlá a přísná učitelka zasedla na malou Johanku? To jsou otázky, na které nebylo ve filmu odpovězeno. Podle mě by měl být film delší a měli by si s filmem dát víc práce. Všechno by měli pořádně vysvětlit. Jinak byl film zajímavý, ale celkem nudný. Měl by být víc dobrodružný a akční. Skoro nic se ve filmu nedělo (tedy občas). Líbilo se mi na tom filmu, že byl nějak výjimečný. Ten, kdo ho vymyslel, musí mít asi takovou fantazii jako Johanka.

Viktorie Melkusová, VI. B

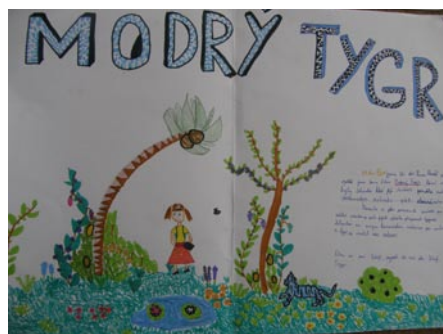
Tento film byl krásný. Nejvíce se mi líbil tygr. Animace na začátku byla hezká. Na mě zapůsobila krásná chvíle, kdy maminka Johanky zavázala tygrovi odřenou nohu. Chvíle, která nebyla moc pěkná, byla ta, kdy paní učitelka Johance dala facku a jí tekla krev. Některé chvíle byly jakoby z našeho života. Nejvtipnější chvíle byla, když si Johanka něco vymýšlela. Johančino oblečení bylo legrační, ale zároveň i hezké. Na Matyášovi se mi líbily jeho nápady a fantazie. Krásná byla botanická zahrada. Tygr mi připomínal symbol odvahy. Film měl své klady i zápory, ale jinak měl děj a to se mi líbilo.

Natálie Dobrovolná, VI. C

Film byl zajímavý, asi bych se na něj sám nepodíval, ale i přesto se mi líbil. Velmi se mi líbilo ztvárnění modrého tygra. Myslím si, že starosta byl Němec, který byl nadabován. Zdálo se mi, že všichni herci se ujali svých rolí velmi dobře. Role Johanky byla obsazena dobře, stejně jako role Matyáše. Celkový dojem z filmu byl vcelku dobrý.

Vít Mrázek, VI. C

Ilustrace - projekty žáků VI. A

Foto: EP

Ilustrační foto

www.filmserver.cz

Osmdesát dopisů

Film vypráví o chlapci Vaškovi a jeho mámě. Spolu se snaží dostat za otcem, který kvůli komunismu odjel z Československa do Velké Británie. Matka se synem chodí po úřadech a snaží se nějak obejít nesmyslné zákony.

Film se odehrává z pohledu Vaška, který toho za celou dobu moc nenapovídal. Také tam není ukázáno, jestli se jim podařilo emigrovat. Film se mi moc nelíbil, protože asi čtvrtinu času byl záběr na to, jak někdo chodí a scény byly celkově dost zdouhavé. Ale myslím, že to režisér udělal naschvál, protože to tehdy tak vnímal. Matka si s otcem hodně dopisovala a vyprávěla mu vše, co se jí stalo. Učila Vaška anglicky a celkově se připravovala na život ve Velké Británii.

Daniel Cila, VIII. B

Film mě moc nepotěšil, vše bylo hodně pomalé, někdy i nepochopitelné. Film hodnotím tak 20%.

Denis Eis, VIII. B

Film byl docela složitý a hlavně to nemělo hlavu ani patu. Musím uznat, že to tehdy bylo docela těžké dostat se přes hranice, nechtěla bych žít v té době, bylo všechno šedé (baráky, paneláky...). Tehdejší doba podle filmu mi přišla úspěšná a hodně zvláštní. Třeba takové autobusy...no, byly docela v rozpadu.

Nikola Hrušková, VIII. B

Film jsem moc nepochopila, už proto, že se jmenoval 80 dopisů a ta máma jich napsala 44. Moc se mi nelíbilo, že třeba 30 sekund tam byl pořád ten stejný obrázek. Přišlo mi, že to nemělo začátek ani konec. Ve filmu se skoro nemluvílo.

Hana Patočková, VIII. B

BRÁNA JAZYKŮ OTEVŘENÁ

Milí čtenáři, nelekejte se. Nebudeme Vás seznamovat s učebnicí latiny Jana Ámose Komenského, ačkoli toto dílo bylo velmi oblíbené a přeložené asi do dvaceti jazyků, ale projdeme otevřenými branami za hranice naší vlasti.

Poprvé se brána otevřela již v červnu 1989 a od té doby projíždějí naši žáci branami několikrát do roka a týmiž branami přijíždějí jejich kamarádi ze zahraničí k nám. A Váš časopis GAG-BEN Vás pravidelně o těchto cestách za poznáním a porozuměním informuje. Také tentokrát zavítáme na Ukrajinu, do Rakouska, Polska, Dánska, Německa i Velké Británie.

UKRAJINCI V NAŠÍ ŠKOLE

4. – 9. června 2012 naše škola hostila v rámci výměnného pobytu skupinu ukrajinských dětí a učitelů ze Lvova.

Lvov je starobylé, téměř milionové město kousek za hranicemi s Polskem. Od Třebíče je vzdáleno asi 700 km.

Program byl velice zajímavý a pestrý. Kromě prohlídky Třebíče jsme navštívili i naše hlavní město, vydováděli se v jihlavském aquaparku, prohlédli si jihlavskou ZOO a vydali se na menší túru na Hadcově mohelenské stepi.

Ukrajínští žáci vystoupili s lidovou ukrajinskou písní na naší školní akademii a sklidili velký úspěch.

Lvovské děti spaly v jednotlivých rodinách, a tak se mohly na vlastní oči přesvědčit, jak se žije u nás. Rozdíly jsou docela velké. My máme větší a lépe zařízené domy či byty.

Výměnný pobyt se oběma stranám moc líbil. Kdo z nás má možnost přímého kontaktu s cizincem? Výměna nám přinesla spoustu informací o běžném životě na východ od našich hranic.

CESTOVALI JSME DO LVOVA NA UKRAJINĚ (31. 8. – 7. 9. 2012)

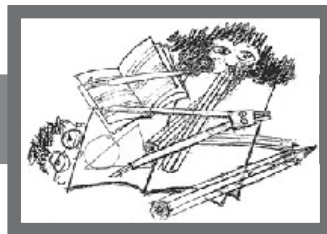
Je krásné letní dopoledne a já si už potřetí kontroluji, zda mám v kufru připravené všechny věci na cestu. Chystám se totiž na Ukrajinu, na výměnný pobyt ještě s dalšími 11 žáky a 3 učiteli.

Už se nemůžu dočkat večera. Najednou je pěkné počasí pryč a začíná pršet. V tom největším lijáku se scházíme před školou a auty několika rodičů jedeme do Brna na Zvonařku, odkud v osm hodin večer pojedeme linkovým autobusem až do Lvova. Čeká nás úmorných 12 hodin jízdy.

Sláva! Už jsme nasedli a rozjíždíme se. Celým autobusem řve video s ruským filmem. Ničemu nerozumíme, tak si povídáme mezi sebou. Před půlnocí řidiči konečně film vypnou a my můžeme spát až do rána.

V sedm ráno nás paní učitelka budí a my jsme překvapeni, že jsme projeli celým Polskem a stojíme na polsko-ukrajinské hranici. Radujeme se, jak už jsme blízko, protože netušíme, že tady budeme stát víc jak dvě hodiny. Konečně za sebou máme celní i pasovou prohlídku, jak říkají učitelé jako za totality, a zbývá nám posledních 80 km jízdy.

Hurá! Lvovské nádraží a naši kamarádi! Už na nás mávají. Než se stačím vzpamatovat, mí noví rodiče popadnou má zavazadla, šupnou mě do auta a jedu neznámo kam.

Za pár minut zjišťuji, že budu šest dní bydlet v malém panelákovém bytě a později i zjistím, že postel budu obývat s malou strakatou kočičkou, která si mě velmi oblíbí.

Je sobota odpoledne a my jsme strašně utahaní po cestě. Jdeme pouze do kostela poslechnout si, jak se hraje na varhany a pak zase domů a spát.

Neděle, to je už jiná. Jedeme na celý den na výlet kousek za Lvov, kde se koupeme, hrajeme tenis a vodní pólo, na umělé pláži stavíme super stavby. Je fakt krásné počasí.

Další dny jsou taky bezva. Navštívíme Lvovský aquapark, místní kolotoče, 5D kino, historickou část města, muzeum čokolády a lékárnictví a spoustu dalších zajímavých míst.

Celý jeden den strávíme ve škole. Škola je tady jiná. Děti musí nosit školní uniformu a chodí sem žáci od první do jedenácté třídy. Je to zajímavé. V poledne hrajeme hry v tělocvičně a po obědě se pokoušíme v dílně vyrobit na památku nějaké vlastnoruční dílo.

A už je tady čtvrtek, den odjezdu. Dopoledne ještě nahlédneme do místního pivovaru a pak už spěcháme na nádraží. Loučení je smutné. Tak snad zase za rok.

Tomáš Chlachula, VI.C

Fotografie ze Lvova poskytl Soňa Chlachulová

Skanzen
v Rožnově
pod Radhoštěm

SOLNÉ KRÁLOVSTVÍ

Myslíte, že začneme vyprávět pohádku? To až někdy příště. Ale pohádková místa jsme opravdu navštívili.

V přípravném týdnu se skupina zaměstnanců školy vypravila na poznávací zájezd do Polska.

První den bylo naším cílem Valašské muzeum v přírodě v Rožnově pod Radhoštěm. Expozice se skládá ze tří částí – Mlýnské doliny, kde součástí prohlídky s průvodcem je i uvedení do chodu mlýna a pily, Valašské dědiny a Dřevěného městečka. Svítlo sluníčko, a tak bylo příjemné projít se historií a seznámit se se způsobem života našich předků.

Druhý den jsme navštívili solné doly v polské Wieliczce. Toto tajemné podzemní město je umístěno na 9 úrovních do hloubky 327 metrů pod zemí. Labyrint je tvořen téměř 2 400 komnatami, které jsou spojeny chodbami, ty měří dohromady 245 km. Samozřejmě jsme prošli jen malou částí tohoto solného království, ale i tak to bylo velkolepé. Solné doly jsou zapsány v UNESCO. Zkusili jsme si ruční pohon rumpálem, odměnou od naší průvodkyně byl krystalek soli, mnozí ho máme ještě doma. Naše slečna průvodkyně mluvila velmi pěkně česky. Večer jsme dojeli do Krakova a ubytovali se v hotelu APIS.

Třetí den jsme si prohlédli Krakov. Je to nádherné město plné historie, místních legend a mnoha kostelů. Nejvíce se mi líbila Královská katedrála na Wawelu. Město jsme si prohlédli ve dne i večer při noční procházce rozsvíceným městem. Nedílnou částí poznávání je i ochutnávka polské kuchyně.

Poslední den jsme se vypravili do Ojcowského národního parku. Prohlédli jsme si jeskyni, prošli se krásnou přírodou, počasí babího léta nám přálo. Super! Kam vyrazíme příště...

(HS)

Foto: L. Witkovská

Drak zabítý hrdinou Krakem.

TŘEBÍČ - VÍDEŇ

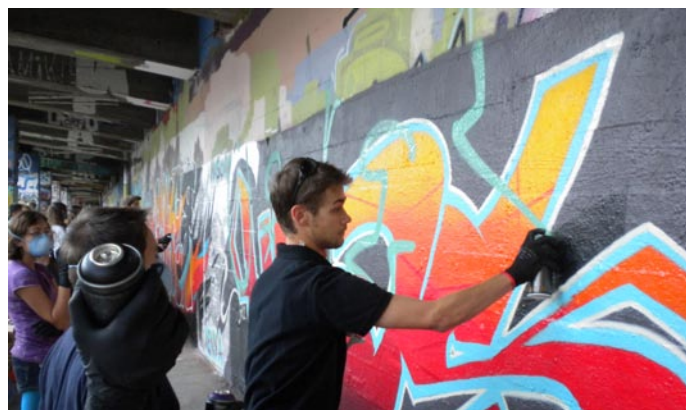
VÍDEŇ - TŘEBÍČ

Dne 21. - 26. 6. 2012 se uskutečnil výměnný pobyt s uměleckým vídeňským gymnáziem. Všichni měli trému a schovali se za keře kromě Lukáše, který se schoval za květináč, květináč dosud nebyl nalezen.

1. den byla poznávací hra po Třebíči, kde jsme ve skupinách plnili úkoly. Hravě jsme vše zvládli. Nejvíc jsme se těšili na opravdovou diskotéku na Donu. Tam jsme se pořádně odvážali a trsali jsme i s učiteli jak o život. Jedna rakouská holka začala dělat u tyče ladné pohyby. Dan se opil z Nestea a zděšená Zahrádková chtěla dávat první pomoc.

2. den se toho moc nestalo, naštěstí, protože byl volný program v rodinách. Každý se o svého kamaráda musel postarat sám, aby zažili opravdový život v české rodině.

3. den, kdy se jelo do Vídně, jsme se pobavili společně v autobuse, jen jsme nevěřícně koukali, jak se žáci vídeňského gymnázia chovali. Rajčata létala vzduchem. První zastávku si všichni koupili energy drinky a všem se chtělo čůrat.

Náš šéf ve sprejování byl fakt dobrej. Na začátku společného workshopu nás poučil, jak vlastně toto umění grafiti vzniklo a o povolení města Vídně, které nám umožnilo využít plochy na Donaukanal. Nejdřív jsme nafasovali masky a rukavice a museli jsme dodržovat bezpečnostní pokyny. Pak jsme se předháněli, kdo bude na řadě. Bylo to super!

ŽIVOT KOLEM NÁS

O dílničku na výrobu šperků byl velký zájem. Paní učitelka musela některé zájemce odmítat.

Všimli jste si něčeho? Třeba hlavy na zemi? Někdo to tady přehnal a pravděpodobně se pokoušel o break dance.

Holky s učiteli, kteří projekt připravili, zleva Simona Zahrádková, Irena Fišerová a Irmgard, Beatrice s Rolfem z vídeňského gymnázia.

„Já zazvoním, jo?“

To jsou holky z naší škol(k)y - Nikola a Romana. Takové kvalitní zpěvačky asi rakouská děvčata nečekala.

Loučení. Paní učitelka s úsměvem a my s brekem.

Text: žáci VIII. C Fotografie z pobytu poskytla Simona Zahrádková.

DÝNĚ NEJEN NA HALLOWEEN

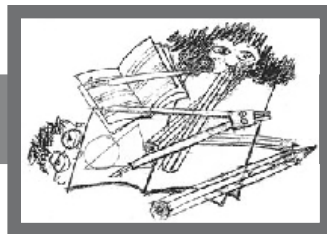
Tohoto výměnného pobytu v německém **Grossbottwaru** se zúčastnila třída 8. C a někteří jedinci z 8. B a A. Vyjžděli jsme 8. 10. v sedm hodin od školy. Jako doprovod s námi měli jet pan ředitel Jaroslav Dejl a paní učitelka Simona Zahradková, která onemocněla, takže ji nahradila paní učitelka Irena Fišerová. Cesta tam proběhla v klidu, měli jsme asi tři zastávky, z toho jednu na Mc Donaldu. Dojeli jsme tam kolem půl šestý.

První půl hodina byla celkem trapná, protože jsme vyšli z autobusu a stály proti sobě dvě skupiny lidí - **Češi a Němci**. Jejich škola byla moderně zařízená. Právě v ní jsme měli naši první německou večeři. Po večeři jsme se na týden rozešli za svými novými rodinami. Já, protože neumím ani slovíčko německy, jsem byla v rodině ve dvojici. **Holka**, která nás ubytovávala, byla o rok starší a **uměla výborně anglicky**. Bydleli jsme v nějakém městě za Grossbottwarem a museli jsme vstávat v šest hodin, abychom stihli autobus.

Dorazili jsme ke škole včas. Ten den nás čekalo poznávání města. Šli jsme **na radnici**, kde k nám **mluvil pan starosta**. Poté jsme se rozdělili do skupinek a rozešli se do města. Museli jsme plnit různé úkoly. Vyhodnocení této hry bylo až předposlední

den ve škole. Zvítězila skupinka, do které jsem patřila i já. Jako odměnu jsme pak všichni dostali oplatek. Následoval oběd ve škole, na který byly špagety s omáčkou. **Na jídlo** dávali moc **velké porce**, nikdy jsem je nesnědla. Přesunuli jsme se do místnosti, ve které jsme si zahráli **seznamovací hry**. V jedné hře se muselo i malovat, takže to u některých (např: u mě) nedopadlo nejlíp. Měli jsme mít sportovní den, ale počasí nám moc nepřálo. Nakonec to dopadlo tak, že jsme jeli do **Experimentálního muzea**. Večeřeli jsme doma. Maminka mé holky uměla výborně anglicky a vždy se nám snažila něco říct, ale my jí moc nerozuměli.

Ve středu jsme jeli do **Stuttgartu**, kde jsme navštívili **muzeum Mercedesu**, ve kterém se mi nejvíce líbil výhled na fotbalový tréninkový areál. Přejeli jsme na náměstí, kde jsme měli tři hodiny rozchod. Čtvrtek jsme strávili v **Heidelbergu**, kde jsme viděli **show dravců**. Od nejdrobnějších dravců až po velké supy. Chodili mezi námi. Lítali nad námi. Byl to zážitek, na který si budeme pamatovat dlouho, přispělo k tomu i počasí. Byla strašná zima. Naštěstí jsme brzy nasedli do autobusu a jeli na náměstí, kde jsme měli rozchod. Poté jsme se znovu sešli a vystoupali několik schodů k hradu. Nahoře byl krásný výhled na náměstí. Večeře byla zase doma. V pátek jsme jeli do **Ludwigsburgu**, kde jsme navštívili **zámek**. Na zámku se

každoročně koná akce na nějaké téma. Letošní **téma** bylo **Švýcarsko**. Zámek měl asi tři velké zahrady. V jedné z nich byla právě **výstava dýní**. Všichni šli právě tam, mně se tam moc nechtělo, takže jsem si to s kamarádkou prošla tak okrajově. Víc času jsme strávili v zahradě, kde byly různé **fontány**. Seděli jsme tam asi půl hodiny, ale začalo pršet, takže jsme se šli schovat, ale to jsme nestihli. Úplně jsme promokli. Když přestávalo pršet, vydali jsme se hledat náměstí. Nevěděli jsme, na jakou stranu jít, ale naštěstí jsme potkali naše zmoklé spolužáky, kteří se k nám připojili. **Náměstí** jsme nenašli, ale ne protože bychom nechtěli, ale protože už nezbyl čas. Jeli jsme ke škole, kde si nás rodiny znovu přebírali. Poznala jsem další část rodiny.

Navečer jsme opět spěchali rychle zpět ke škole. Měli jsme sraz v 19:00 a odjeli autobusem do lesa. Šli jsme na **večerní procházku lesem**. Svítily jsme si telefony, ale i tak jsme měli všichni boty, některé i kalhoty, od bahna. Procházka byla zajímavá a myslím si, že na ni asi nikdy nezapomeneme. Tento večer byl hrozně uspěchaný. Když jsme přijeli z lesa, tak nás naložila maminka a jeli jsme na **párty**. Domů jsme přijeli kolem půlnoci. Sobotu a neděli jsme trávili v rodinách. V sobotu jsem spala do půl dvanácté. Odpoledne jsme se vydali na **festival**, kde bylo spoustu kolotočů, ale ne kolotočů jako u nás v Česku na pouti. Byly to adrenalinové kolotoče, které nás moc bavily. Domů jsme přijeli také kolem půlnoci.

V neděli jsme vyrazili ještě s jednou kamarádkou na **mini-golf**. Nastal večer. Měli jsme **rozlučkový večírek**, na který nerada vzpomínám, protože jsem se nechtěla s nimi loučit. Jsou to **úžasní kamarádi**. Kolem deváté hodiny jsme odcházeli ze školy, kde se to konalo. Doma jsme si museli sbalit všechny svoje věci. Pondělí ráno jsme odjížděli. **Nikomu se nechtělo**. Cesta autobusem zpět nebyla tak dobrá jako cesta tam. Bylo ticho. Někteří to probřečeli. Naštěstí jsme teď v kontaktu. Už **se všichni těšíme na květen**, kdy se nám kamarádi vrátí.

Karolína Křečková, VIII. B

HRAJEME SI S GISELOU

Na začátku října jsme měli besedu s paní Giselou Jung. Vlastně jsme si měli vyzkoušet němčinu v praxi.

Na úplném začátku hodiny jsme si zahráli hru s čísly. Potom jsme si sedli a napsali jsme si jmenovky, aby nás mohla Gisela oslovovat jménem. (pochopte, nemůže si přece zapamatovat jména všech žáků 2. stupně...)

Rozdala nám papíry s otázkami a svého souseda v lavici jsme se měli ptát na různé otázky ohledně jeho života, např. jméno, sourozenci, koníčky atd.

Také žáci IX. C se znovu setkávají s paní Giselou.

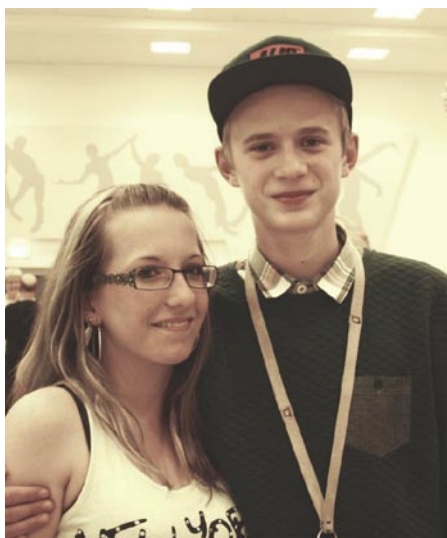

Nakonec jsme celou naši práci prezentovali před tabulí a paní Gisela nám opravila chyby. Celá beseda se nesla v přátelském duchu.

Natálie Řezáčová, VII. C

Foto: Natálie Řezáčová, Terezie Mutlová

Šárka a William.

Foto: Terezie Mutlová

KAMARÁDSKÁ POUTA BÝVAJÍ NEJHEZČÍ

Minulý školní rok jsme navštívili naše dánské kamarády v Dánsku, na začátku tohoto roku na oplátku přijeli oni k nám. Jelikož náš výměnný pobyt byl dotován EU, mohli jsme si finančně „dovolit“ o trochu více, a tak jsme si užili hodně zábavy, například v Jungle parku nebo na baletu Six a Pták ohnivák. Hned jak Dánové přijeli, měli jsme za úkol ukázat jim naše město a školu. Naše zastávky byly: Židovské město, Bazilika, Polanka, Malovaný dům, Synagoga a vyhlídka nad hotelem Zlatý kříž. Potom jsme naše Dány vzali domů a ukázali jsme jim to tam.

Celý týden byl do detailu naplánovaný. Každý den měl jiný název a byl úplně jiný, než ten předchozí. Některé dny byly sice méně zajímavé, ale některé zase bezvadné. Avšak ničeho nebylo málo. Poznávali jsme naše památky a krásy České republiky. Nechyběly však ani sportovní a adrenalinové zážitky. Podle nás byl jediný malý problém, že Dánové byli na začátku trochu „živější“, ale hned se zklidnili a byla s nimi velká zábava.

Při těchto výměnných pobytech vznikají nová pouta a přátelství, to je na tom to nejhezčí...

Petr Řezáč, IX.C

KDO VÍC?

Po zdoluhavé cestě, která trvala osmnáct hodin, jsme okolo jedenácté dorazili do Aarhusu! Všichni jsme velmi napjatí, někteří mají možná i strach, ale velká část strachu a obav z nás opadne tehdy, když vystoupíme z autobusu a podáme si ruce se dvěma sympatickými dánskými učitelkami a uvidíme naše nové usmívající se kamarády. Náš výměnný pobyt v Dánsku právě začíná...

Společně se vydáváme do školy, kde nás čeká milé přivítání - Dánové si pro nás přichystali občerstvení! Jako hlavní jídlo Taccos, ovšem ti, kteří dávají přednost něčemu sladšímu, si mohou dát křupavou housku s máslem, marmeládou či čokoládou, nechybí ani moučník, ovoce nebo zelenina. Po obědě, velmi vydatném obědě, máme deset minut volno, a proto jdeme na školní dvůr na sluníčko. Tam započínáme naši první větší konverzace s dánskými přáteli. Potom následuje prohlídka školy a hodinka sportu (i když jak pro koho). Výběr byl mezi fotbalem a basketbalem, parkúrem či hrou zvanou „Groundball“. Někteří ovšem nemají dost sil na to, aby hráli, a tak fandí. Největší obsazení má fotbal, já zůstávám u basketu.

Po skončení přijde chvíle vydat se do našich dočasných domovů. Já mám bydlet u dvojčat Frederika a Williama spolu se svým spolužákem Petrem. Skutečnost, že nebudu bydlet u žádné dánské kamarádky nýbrž u dvou kluků-dvojčat, mě celkem mrzela, ale alespoň tam nejsem sama. Tedy kluci jsou fajn, to jo, ale není to prostě holka, se kterou bych měla více společných zájmů a témat k hovoru. Kluci bydlí v krásném cihlovém domě, ostatně jako mnoho dánských obyvatel, a jejich rodiče jsou velice milí a přátelští, mladší sestra Filippa okouzluje dívkami. Večer překvapivě netrávím s chlapci, ale s ostatními děvčaty u Sophie, ubytovatelky mé kamarádky Terky, doma. Nálada je opravdu skvělá, bavíme se, zpíváme dokonce písničky a jíme pizzu. První den se nad očekávání vydařil!

Dnešek začínáme vcelku sportovně, na kolech se vydáváme do campu, kde budeme spát přes noc. Počasí nám sice moc nepřeje, trošku poprchává, ale to se po příjezdu do campu spraví. Odpolední program nám přichystá několik dánských tatínek a rozhodně se nenudíme! Hrajeme různé hry, ve kterých jsme rozděleni na skupiny promíchaných Čechů a Dánů, stavíme figurky z lega, vyměňujeme kola u auta, zaklepáváme hřebíky a vyvrcholením všeho je soutěž o to, který tým vypije více vody.

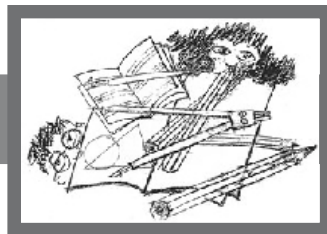
Glo, glo, glo...

Foto: Marie Elle Brix

Všichni se snaží a nakonec je nám tak blbě, že se nemůžeme ani hnout, a později lítáme na záchod jako splašení. Večere je podávána ve stylu švédských stolů a všichni se najíme dosyta. Pak máme asi dvě hodiny volna, po kterém následuje večerka, a co myslíte, dodržíme ji? :D

Ráno se sbalíme, poklidíme v campu a vyrážíme za deštivého počasí domů. Pláštěnky se nám tentokrát opravdu vyplatí! Ještě štěstí, že doma na nás čeká sprcha! Odpoledne pak tráví každý po svém, nás holky vezmou dánská děvčata na nákupy a pak na večeri k Anne-Sophii, kde opět nechybí smích a zábava.

Dnes je sobota, takže si můžeme přispat, a dvojčata mají narozeniny. Program máme akorát ve dvě hodiny, kdy se jdeme společně podívat do muzea umění. Dominantou tohoto muzea je asi pěti metrová socha chlapce, který dřepí a působí trochu depresivně, a název tohoto díla je překvapivě „Chlapec“. Projdeme si expozice a nakonec vystoupáme až na střechu muzea, kde procházíme takovou duhou, ze které vidíme město ve všech

odstínech barev. Potom se jde na oslavu narozenin dvojčat, která se koná v badmintonovém klubu, protože celá rodina hraje badminton. O zábavu je tedy postaráno! Celou neděli tráví každý po svém, všechna děvčata se jdou tentokrát vyblbnout do zábavního parku Tivoli! V pondělí se ve škole učíme s učiteli fyziky o solární a větrné energii, což pro mě není zrovna nejzáživnější téma, ale při stavění modelu větrných mlýnů se celkem vyblbneme. Následuje cesta do starého města v Aarhusu, kde vidíme nejružnější domy z 18. a 19. století.

Dnešek je opravdu výjimečný - jedeme do hlavního města Dánska! Cesta je sice dlouhá, ale když dorazíme, vypravíme se na prohlídku Kodaně, kde máme i dvouhodinový rozchod, takže můžeme nakupovat dárky pro sebe i domů. Jenže to nejlepší nás teprve čeká - navečer se vypravíme do největšího zábavního parku v Dánsku! Volný pád, nejružnější horské dráhy, lavice- paráda! Když se vyřadíme dost a dost, jdeme do našeho hostelu, kde trávíme dnešní noc. Ráno se nám nechce vstávat, ale musíme vyrazit, jedeme do muzea H. Ch. Andersena! Když dorazíme domů, což je kolem čtvrté odpoledne, trávíme zbytek dne každý jinak. Moji hostitelé mi pro tento den udělali vekou radost, maminka uvařila naprosto výbornou večeři a pozvala ostatní děvčata, takže večer trávíme v mém dočasném domově. A jelikož je zrovna EURO, tak se díváme na zápas Dánska s Portugalskem.

Je tu předposlední den a my jej trávíme ve škole. Dnes máme příležitost se učít s dánskými dětmi přímo na jejich hodině! Jsme rozděleni na malé skupinky, já jdu se svou skupinkou například na hodinu angličtiny do páté třídy, ty děti jsou zatraceně dobré! Následují takové menší workshopy tance a hry na bubny a také čas na vytvoření hodnocení celého pobytu, to sepíšeme na archy papíru a večer vystavíme na posledním společném večeru ve škole. Sejdeme se všichni, včetně rodičů, kteří přinesou plno jídla, ve shromažďovací místnosti a vzpomínáme na celý pobyt, zpíváme, fotíme plno fotek, slyšíme i pár proslovů.

Stavět z lega poslepu není vůbec jednoduché!

Foto: Marie Elle Brix

Poslední den! To ne! Sbalit kufry, rozloučit se s rodinami, mnohým z nás ukápnou slzy, ale ještě předtím, než vůbec opustíme Dánsko, jedeme i s dánskými dětmi na náš poslední výlet - do Legolandu. Tam se vyřadíme, ale když je čas loučení, nikdo se nechce odcházet, nikdo se nechce rozloučit. Ano, uvidíme se zase v září, ale pár z nich do Česka nepřijede, to už víme teď, a navíc ty krásné dny strávené v Dánsku jsou nezapomenutelné. Poslední objetí, poslední pohledy a už musíme opravdu jít. Našími hlavami se míhají vzpomínky, neopakovatelné zážitky a hlavně naši noví přátelé...

Farvel, Danmark!

Michaela Doležalová, IX. C

Naše třída 9.C absolvovala tento a minulý školní rok výměnný pobyt s Dánskem. Myslím, že můžu za všechny spolužáky říct, že to byly nádherně prožité dny jak v Dánsku, tak v Česku. Každý ze třídy napsal nějaké poznatky, zážitky, připomínky...

Nyní vám několik z nich napíši:

- Skvělí, příjemní a naprosto přátelští rodiče a Dánové.
- Když jsme byli v Jungle Parku, líbilo se mi, že jsme si během všech překážek pomáhali.

- Dánsko je moc pěkný kus Země a doufám, že se naše cesty s Dány ještě někdy zkříží.
- Úžasní lidé, kteří jsou vždy kladně naladěni.
- Velice zajímavý byl Legoland v Dánsku.
- Byla to zkušenost s novými lidmi z jiných zemí.
- Líbilo se mi, že se nám všichni Dáni věnovali.
- Dozvěděl jsem se, že čůrat na veřejnosti je vrchol nevychovanosti.
- Překvapilo mě, že Dáni se občas chovali nadřazeně a neslušně.
- Někteří Dáni jsou trochu „živější“ než my.
- První, na co si v Dánsku vzpomenu, je muzeum Aros.
- Nejvíce se mi líbil zábavní park v Kodani.
- Dánsko bylo moc pěkné a nejhezčí byl asi Legoland.
- Hodní, pohodoví a přátelští lidé. Naše třída by chtěla poděkovat rodičům, učitelům a všem, kteří se na této skvělé akci podíleli.

Petr Řezáč IX.C

Neváhejte a otočte !

Čeká Vás Historka nehistorka s fotografiemi Marie Elle Brix!

ŽIVOT KOLEM NÁS

Všechno to začalo, když si šel Špajda dát siestu...

„Myslíš na to, na co myslím já?“

„Prostě to udělejme.“

Ano, mysleli opravdu na tohle!

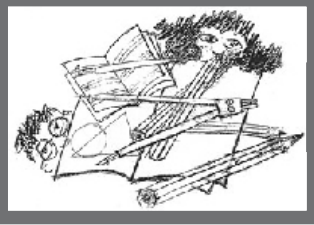

Začal závod o to, kdo urve nejvíc, každý chtěl aspoň kousíček.

Nejvíc toho ukořistila Karoline-Amalie...

ŽIVOT KOLEM NÁS

...taky že jí potom bylo pořádně zle!

Po chvíli se Špajda vzbudil a netušil, co se děje.

„Jak mu jenom řekneme, že na něj nic nezbylo?“

„Počkat! Cože? Vy jste ji snědli celou a mně nic nenechali?!“

„Co myslíš?“

A tak se stalo, že byl Špajda bez večere.

ŽIVOT KOLEM NÁS

Společně s Christinou a Larsem.

V příštím životě se naučím česky!

Opět k nám na týden zavítal Lars s Christinou - dánští učitelé, kteří minulý rok učili moji třídu dánsky a tento rok to samé dělali ve třídě 8. C. Bylo skvělé je po té době zase vidět, ještě větší radost mi udělalo, když jsem s nimi mohla udělat rozhovor, popovídat si s nimi. Ze začátku jsem byla trochu nervózní, protože co si budeme povídat, udělat s někým rozhovor v angličtině není jednoduché! Ještě těžší je přeložit ho poté tak, aby dal smysl, takže doufám, že se mi to podařilo!

Pan ředitel diskutuje s Christinou.

Jaký byl váš první den?

Lars: Christino, jaký byl náš první den?

Christina: Byl to skvělý den.

Lars: Bylo báječné seznámit se s novou třídou, vidět nové tváře.

Christina: Ano, poznat novou třídu, nebylo to lehké zapamatovat si tolik nových jmen a tváře lidí.

Můžete porovnat vaši výuku v naší třídě s výukou teď v této třídě?

Christina: Tyto děti jsou snaživé, jako jste vy, ale myslíme si, že oni jsou trochu stydlivější než vaše třída. Vaše třída šla prostě do toho, oni jsou tišší, takže je musíme trochu popostrčit, říct jim, ať mluví hlasitě a tak. Ale to je opravdu jenom proto, že si myslíme, že jsou stydliví.

Pozměnili jste způsob výuky nebo něco v porovnání s minulým rokem?

Lars: Ne, je to stejné, stejná výuka.

Christina: Ano, to je. Dnes ráno jsme se děti ptali, jestli by chtěli dělat něco jiného, že bychom to pozměnili, ale oni říkali, že ne.

Kuřecí tanec

Změnilo se něco ve vašich životech?

Christina: Já myslím, že ano, protože když jsem minulý rok přijela zpět do Dánska, řekla jsem své třídě a také třídě, kterou znáte vy, více věcí o systému tady u vás ve škole. My jsme to věděli, ale po té době, co jsme s vámi strávili, jsme mohli říct mnohem víc. Takže v tomto směru se změnil můj život.

Lars: Rovněž jako u Christiny, u mě se to změnilo v učení, protože já normálně moc neučím, jsem něco jako váš pan Ondrák, takže je báječné učit, být mezi mladými lidmi, bavit se, nemít tolik schůzí. To miluji. Toto je odlišné od mého normálního života a samozřejmě být tady.

Umíte něco říct v češtině?

Lars: Já umím říct „ahoj“.

Christina: Moje první slovo, které jsem se naučila v češtině, bylo „pivo“ a přitom ho ani nemám ráda.

Lars: A co zmrzlina?

Miša zpovídá Larse.

Christina: Ano, ještě slovo „zmrzlina“. Je to trapné, protože když byli vaši učitelé v Aarhusu učit, já jsem byla na jejich hodině, když učili hlavu a ramena, a já jsem ta slova věděla, ale teď jsem je zase zapoměla.

Lars: A já jsem se té jejich výuky neúčastnil, takže jsem se nikdy česky neučil. Udělám to v příštím životě.

Michaela Doležalová, IX. C

Foto: Terezie Mutlová

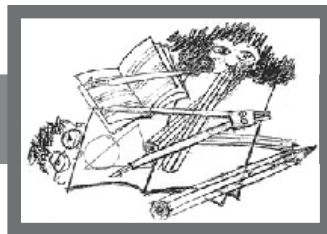
DOBŘÉ? ZÁBAVNÉ? PŘÍNOSNÉ?

Jaké jsou jejich názory na výměnné pobyty? Jaké to je vyučovat češtinu v Dánsku?

Zeptali jsme se našich učitelů - paní učitelky Čiháčkové, pana učitele Kafaňka, kteří vyučovali v Dánsku, paní učitelky Fišerové a Zahrádkové, které s dětmi jezdí do Německa a Rakouska.

Jaké to bylo, paní učitelko, učit dánské děti česky? Těžké nebo náročné?

Nebylo to náročné, bylo to jiné. Náročné to bylo hlavně před naším odjezdem do Dánska. Nevěděli jsme, co nás čeká. Děti, které jsme jeli učit, jsme nikdy předtím neviděli. Netušili jsme, jak nás přijmou a jak se jim naše výuka bude líbit. Museli jsme si připravit veškerý materiál pro výuku a zároveň jsme museli počítat s tím, že bude nutné improvizovat. Takže před odjezdem jsem měla rozporuplné pocity, těšila jsem se, že si zkusím něco nového, ale zároveň jsem byla trochu nervózní. Pak

jsme nastoupili ve škole a veškerá nervozita spadla. Všichni byli moc fajn a já jsem za tu zkušenost ráda.

Takže děti reagovaly kladně na češtinu a snažili se?

Určitě. Myslím, že nás přijali velmi dobře a celkově si myslím, že je náš program bavil. I načasování výměny bylo podle mne dobré. My jsme tam byli na konci srpna a oni za čtrnáct dní jeli do Česka (a moc se těšily). Takže rychlokurz češtiny měly ještě v paměti a mohly si vyzkoušet, co se za ten týden naučily.

Vy jste se sice zatím žádného výměnného pobytu neúčastnila, ale jaký je váš názor na ně?

Já si myslím, že je to skvělá věc hlavně pro vás žáky, protože nejenom že získáte kamarády, ale vidíte, že angličtina je k něčemu dobrá i mimo výuku ve škole. Někteří z vás si třeba píšete se zahraničními žáky. Je to velmi dobrá příležitost, jak si procvičit cizí jazyk a jak poznat něco nového. Výměnný pobyt vám dává možnost nejen uplatnit to, co jste se ve škole naučili, ale také možnost nahlédnout do jiného kulturního prostředí. Tím, že můžete bydlet v rodinách, poznáte danou zemi z trochu jiného úhlu než jako běžný turista.

Jak jste vůbec sestavili plán, co ty děti česky naučit?

My jsme přemýšleli nad tím, co by tady mohly použít, takže úplně ten první den jsme dělali pozdravy a základní fráze „Jak se máš?“, „Jak se jmenuješ?“ Ahoj, Dobrý den. atd. To co by mohly použít tady v rodinách. Pak jsme s nimi dělali číslovky, barvy, lidské tělo, vysvětlili jsme jim česká písmenka, jak fungují čárky a háčky, dělali jsme scénky v restauraci, názvy jídel, aby byly schopny si eventuálně v rodině říct, co mají rády. Prostě základní věci. Součástí výuky byla i prezentace o České Republice, aby získaly trochu povědomí o naší zemi. Zároveň jsme chtěli, aby naše výuka byla i zábavou, takže se naučily písničku Holka modrooká se všemi samohláskami a písničku z muzikálu Koločava – Zabíli, zabíli...

Měli jsme připraveno více věcí, ale ten týden byl tak krátký, že jsme všechno nestihli. Myslím, že si poměrně hodně věcí zapamatovali, ale to posuďte zase vy.

Romantická procházka na pláž.

Foto: Terezie Mutlová

Pane učiteli, jaký máte vy pocit z výměnných pobytů?

Z výměnných pobytů mám dobrý pocit, myslím si, že jsou přínosné pro děti, protože mají možnost nahlédnout do života lidí z jiné země, komunikovat v jazyce, který se učí, mají možnost ztratit takové ty zábrany, nejistotu v jazyce, který nikdy předtím nepoužívali, který se učili jenom ve škole, a teď ho používají ve skutečném životě. Velice často se stává, že po výměnných pobytech z žáků opadne ta bariéra strachu, celková nejistota a začnou lépe mluvit. Takže z tohoto pohledu já pobyty vnímám jako velice přínosné jak z jazykového hlediska, tak i z lidského, protože děti poznají jinou kulturu, získají zážitky, které by jinde nezískaly. Naučí se být i hostitelem, když děti z cizí země přijedou sem, to je též důležité umět se o ně postarat.

Máte i nějaké špatné zkušenosti z výměn?

Špatné zkušenosti vesměs dělají jednotlivci

nebo okolí. Při jednom z prvních výměnných pobytů se nám stalo, že hokejoví fanoušci zmlátili chlapce jiné barvy pleti, když šly děti večer ven a pár chlapců si na ně počkalo a kluka zmlátili, potom jsme to museli řešit i s policií. To byl jediný incident, který se za tu dobu odehrál, jinak to bylo vždycky v pohodě. Samozřejmě je to náročné pro všechny, pro učitele, kteří jsou vždy po pobytu vyčerpaní, ale to nevidím jako stinnou stránku, to prostě přináší ten pobyt.

Jsou tedy pobyty přínosné i pro vás učitele?

Určitě. Pro nás je to přínosné z jazykového hlediska, my máme možnost komunikovat v jazyce, který učíme, což běžně při výuce moc šancí nemáte. A stejně jako žáci i my, když jedeme do cizí země, poznáváme novou kulturu, život z úplně jiného pohledu než běžný turista. I z profesního hlediska poznáváme, jak funguje jiná škola nebo jak se tam učí.

ŽIVOT KOLEM NÁS

Schönbrunn - vídeňští gymnazisté se žáky VIII. C.

Foto: Simona Zahrádková

Paní učitelko, jaký je váš názor na výměnné pobyty?

Já jsem velký zastánce výměnných pobytů, protože si myslím, že dětem mohou dát strašně moc do života, děti poznají nejenom část nějaké země zvenku, ale právě to je na tom cenné, že ji poznají i zevnitř, to znamená, že jsou ubytované v rodinách, že poznají způsob života, jídlo, zvyky, poznají prostě rodinný život a poznají zemi zcela jinak než na nějakém zájezdu. Kromě toho ta přátelství, která se uzavírají, jsou podle mě také velice cenná. Také i to, co se týká jazyka, protože i když komunikace drhne, tak si děti najdou způsob, jak vyjádřit svoje myšlenky nebo jak porozumět člověku, který mluví cizím jazykem. Takže to má daleko větší význam než běžné učení jazyka ve škole.

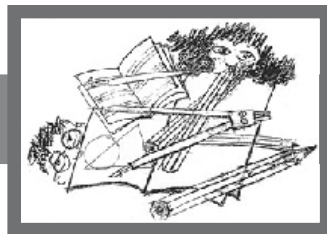
Podle toho, co jste říkala, soudím, že máte většinou dobré zkušenosti, máte i nějaké špatné?

Pár špatných by se našlo, v cizině už jsem byla asi na dvaceti takových pobytech a podobných akcích, někdy jde o nesrovnalosti mezi děckama, někdy někdo vyvede nějakou hloupost, ale musím říct,

že kromě jedné hodně ošklivé záležitosti se nám nic významnějšího nestalo. A asi je to i tím, že víme, co si bereme za děti, že víme, že se na ně můžeme spolehnout.

Vy jste se účastnila pobytů jak v Německu, tak v Rakousku. Můžete je nějak porovnat?

Já jsem absolvovala výměny se školou v Hornu, s gymnáziem Vídeň, s jednou základní školou ze severního Německa a v poslední době se školou z Großbottwaru. Řekla bych, že ty skupiny se moc neliší, drobné rozdíly jsou, že třeba děti v Hornu jsou zakřiknutější, ty z Vídně zase sebevědomější. V severním Německu to fungovalo velice dobře, až se pak objevila skupina, kde bylo pár agresivních chlapců, kteří když byli potom tady, tak se chovali nepěkně. To byl jeden z důvodů, proč ty výměnné pobyty s nimi skončily, ale druhý důvod byl, že se ta škola rozpadla. Asi nejvíc se mi to líbí v Großbottwaru, protože ty děti jsou nejvíc podobné těm našim, povahově a způsobem života. Taky mě to tam baví proto, protože tam mám úžasnou kamarádku paní Giselu Jung.

A co si myslíte o výměnných pobytech vy, paní učitelko?

Dle mého názoru jsou výměnné pobyty velice důležitou součástí výuky jazyků. Žáci se dostanou prakticky do styku s jazykem, neposlušují jenom učitele, ale vidí, jak to chodí v životě, v rodinách, seznámí se s kulturou, poznají spoustu věcí během velmi pečlivě připraveného týdenního pobytu. Po šestnácti letech tady na Benešce, co se na výměnných pobytech jako koordinátorka podílím, pozoruji, že to děti i nakopne-najednou zjistí, že si opravdu chtějí s tím kamarádem rozumět a pocítit potřebu víc se učit. Posílají si e-maily, Sms, nebo chatují popř. se nadále navštěvují. Takže podle mě motivace je v tomhle veliká. Samozřejmě je fajn, že se pochopí i rozdíly, co se týče němčiny v Rakousku a Německu. Jazyk se neustále vyvíjí i čeština a pokud nevycestu-jeme, nemáme šanci se dále vzdělávat.

Ze všech těch výzkumů, co jsme děla-li, vždycky vyjde nejlíp Německo, protože si myslím, že tam jde o to stárť, že už jste osmáci, že si víc rozumíte, dokážete se pobavit, máte stejné zájmy a samozřejmě větší slovní zásobu. V těch šestkách, sed-mičkách jsou ještě takoví neotrkani, ještě neumí tolik, jen se tak otrkávají a okukují, ale i to považuji za velmi důležité. Ty první kroky za hranice, kde se mluví jinak a jak se domluvit, když si chci něco vyřídit. Samo-zřejmě, že děláme chyby a často si pomá-háme anglicky nebo rukama nohama. Důležité je, že si porozumíme a ten pocit vítězství s porozuměním jistě zažil každý z vás. Takže hurá do toho a nebojte se toho.

Michaela Doležalová, IX. C

**Mnoho příjemných chvil,
zajímavých zážitků,
nové přátele,
radost
ze vzájemného porozumění
preje učitelům i žákům
redakce časopisu.**

Prezentace projektu.

Foto: Simona Dobšínská

ANGLIE ZE VŠECH STRAN

V úterý a ve středu 23. a 24. 10. jsme my sedmáci měli projekt o Anglii.

Já začínala v divadélku, kde jsme si s panem učitelem Kafoňkem pustili anglickou nedabovanou verzi filmu Lví král. Zazpívali jsme si úvodní píseň, potom jsme překláda-li pár vět z filmu, hledali jsme pointu filmu a na konec jsme se stihli podívat na kousek filmu.

Druhou polovinu vyučování jsem strá-vila u paní učitelky Dobšínské. Na úplném začátku jsme si vyprávěli o halloweenu, což je typický svátek v anglicky mluvících zemích. My jsme si vyzkoušeli alespoň kousek tohoto svátku. Vyřezávali jsme dýně. Musím vám říct, že to není zdaleka tak lehké, jak se na první pohled zdá. Mys-lím ale, že se všem dýně povedla.

Ve středu jsem začínala anglickou sní-daní u paní učitelky Janíkové. To pro nás nebyl tak těžký úkol. Až na zrádnou, zdán-livě jednoduchou překážku jménem slani-na. Ta nám dala zabrat asi ze všeho nejvíc. Víte vy vůbec, jak to prskalo? Celé oblečení jsme měli popraskané a to nemluví o rukách.

Poslední projektové hodiny jsme strávili s paní učitelkou Čiháčkovou v počítačové učebně. Anglii jsme tentokrát preparovali z pohledu zeměpisného a historického. Na začátku jsme zhlédli prezentaci vytvořenou paní učitelkou a potom jsme si ve vytvoře-ných skupinách vytvořili vlastní referát o části Spojeného království.

Na konec jsme se všichni sešli v divadélku a popovídali jsme si o předešlých aktivi-tách.

Natálie Řezáčová, VII. C

Chvilce soustředění.

Foto: Simona Dobšínská

ŠKOLA NA TÁBOŘE

Myslíte si, že Jan Amos Komenský by nebyl spokojen s naší školní výukou? Já myslím, že by koukal. Co by si mohl jiného přát než „Školu hrou“. Školu hrou měli žáci ZŠ Benešova, když první školní den místo do školních lavic zamířili na vlakové nádraží, odkud je vlak odvezl do Studence. Pak se vydali pěšky na cestu směr Jurenkova osada. Není to zrovna náročná pěší túra, takže ani ne za půl hodiny jsme byli na místě. Většina dětí na Jurenkově osadě ještě nebyla, pro ty z vás, kdo to tam neznáte, je to louka u lesa hned vedle rybníka, kousek od civilizace a přitom jako kdyby v divoké přírodě, ideální podmínky pro pobyt v přírodě, zvláště pro děti, které nejsou vždycky zvyklé spát ve stanu, i když je to stan s podsadou, spát ve spacáku, všichni měli – nikdo nezapomněl doma, umýt si po sobě hrnek a talíř, dávat si pozor na svoje věci a vůbec se o sebe malinko postarat.

Počasí nám přálo, babí léto v plném proudu poskytlo dětem ideální podmínky pro všechny připravené aktivity – koupání, ježdění na lodích, horolezeckou stěnu, lanové centrum zbudované v lese za táborem, denní i večerní hry od rána po celý den.

Je to tady super!

Nejoblíbenější hrou se stala „plížená“ v lese a nejoblíbenější aktivitou ježdění na kánoích po rybníce. V celé třídě se našli asi tři chlapci, kteří už měli s jízdou na lodi nějaké zkušenosti, ale ostatní to prostě po krátké instruktáži na břehu zkoušeli na hladině rybníka a musím říct, že většina z nich to opravdu více či méně zvládla, ale hlavně si přitom užili spoustu legrace a měli mnoho nových zážitků i pocit uspokojení z nově nabytých dovedností.

To všechno, o čem jsem dosud mluvila, je samozřejmě skvělé, ale bylo by to všechno málo, pokud by se za celou akci neskrývalo ještě něco jiného. Protože naším cílem je poskytnout dětem kromě zábavy společně strávený čas v prostředí mimo školu, kde se každý z nich může projevit podle svých zájmů, povah a preferencí.

Velkou zásluhu na tomto pojetí pobytu na Jurenkově osadě mají členové třebíčské organizace Sokol, s jejichž spoluprací tyto pobyty pořádáme. A to mluvím o domácím prostředí, lidech i jídle jako od maminky. Ale hlavně o programové náplni, která děti zaujme, zároveň je vede ke spolupráci, samostatnosti a odvaze se projevit.

Pro mě jako pro učitelku byl celý tento pobyt velmi prospěšný, protože jsem měla možnost poznat svoje žáky z pohledu odlišného od školních lavic, měla jsem šanci s nimi zažít různé aktivity, společně prožít zajímavě strávený čas, což mi pomohlo je poznat, seznámit se s nimi a do jisté míry vybudovat pocit určité důvěry, který je pro práci učitele velmi důležitý.

Naše školství prochází bouřlivým vývojem už celá léta a bohužel spousta změn a proklamací zůstává jen na papíře, protože vždycky dostanou přednost ekonomická hlediska. Proto je velmi dobře, že i přesto můžeme pořádát takovéto pobyty, protože jsou velmi důležité pro třídní kolektiv, pro děti navzájem i pro jejich učitele, aby je lépe poznali a dovedli jim být nejen autoritou, ale i pomocí a oporou.

Tento program jsme mohli realizovat díky grantovému programu EU „Peníze školám“. Děkuje mnohokrát.

Guláš byl skvělý!

Hořeli jsme nedočkavostí

Ráno 3. září jsem místo do školy šel na nádraží a společně s celou třídou jsme odjeli na prožitkové dny na Jurenkovku. Co nás asi čeká?

Byl jsem rád, že si aspoň trochu prodloužím prázdniny, takže jsem se těšil.

Na místě jsme poznali naši novou třídní učitelku, na kterou jsme byli zvědaví. Spali jsme ve stanech s podsadou a hráli různé hry, jezdili na lodkách a protože bylo teplo, dokonce jsme se i koupali. Nejvíce se mi líbilo, že jsme měli každý den program, který mě bavil. Také jsme tam měli lezeckou stěnu. Vařili nám moc dobře, sekanou i špagety. Zkoušeli jsme vařit i sami nad ohněm. Byli jsme všichni moc rádi, že jsme tam mohli být, byl to dobrý start do nového školního roku.

Pěkně jsme si to užili.

Bylo to perfektní, ale už jsem se těšil domů.

Hodně se těším na další výlet.

Na Jurenkově osadě se mi velmi líbilo. Snad se tam brzy vrátíme.

Na Jurenkově osadě to bylo opravdu úžasné. A do školy se mi ve čtvrtek opravdu nechtělo!

Byl to skvělý zážitek a doufáme, že sem ještě někdy pojedeme. Třeba příští týden?!

*Ivana Janíková pro Horácké noviny
a GAG-BEN + žáci třídy VI. C*

Foto: Ivana Janíková

VRÁTILI JSME SE DO PRAVĚKU

Jako každý ročník i tento měly šesté třídy projekt, kde si vyzkoušely, jak žili lidé v pravěku.

Paní učitelky Witkovská a Janíková nám ukázaly, jak udělat placku pouze z celozrnné mouky a vody. Pan učitel Syrový nás naučil stavět pravěké chýše, pan učitel Míkoláš nám pomohl vyrobit zbraně, s paní učitelkou Dobšínskou jsme malovali pravěké malby a s paní učitelkou Kopeckou jsme tancovali rituální tance, které jsme později předváděli před ostatními skupinkami.

Skoro všechny skupinky souhlasily s tím, že nejvíc je asi bavily pravěké chýše.

Karolína Mutlová, VI.C

NA SKOK DO STŘEDOVĚKU

Když jsme se letos vraceli z hor, tak pro nás měli rodiče překvapení. Vůbec jsme netušili, o co se jedná. V Kopidlnu jsme odbočili z hlavní trasy a odloučili se od známých, kteří pokračovali na trase k Třebíči. Jeli jsme asi 12km po vedlejších komunikacích přes malé vesničky až jsme dojeli do Detěnic. Na Detěnicích se nám nezdálo nic zvláštního. Během cesty jsme z rodičů loudily, aby nám řekli co nás čeká za překvapení. Mamka nám řekla, že to není žádné velké překvapení, že si jenom zajedeme na oběd, protože ostatní už chvátali domů. Neznělo mi to moc věrohodně...

V Detěnicích jsme zastavili u nějakého objektu, který vypadal jako nově opravená stará továrna, nebo třeba pivovar. Když jsme vcházeli do restaurace, tak jsem si všimla nápisu na dřevěných dveřích „pouze na vlastní nebezpečí“. Myslela jsem si, že je to nějaká legrace. Při vstupu do restaurace jsem se lekla tmy, musela jsem si přivyknout, abych vůbec něco viděla. Na kamenné podlaze se povalovala sláma a osvětlení bylo zajištěné jen loučemi podél stěn a sloupů a svíčkami. Než jsme se trochu vzpamatovali, tak nás přivítala obsluha, trochu víc hlučně a slovy: „No pojdte dál holomkové...!“. Na naše

Budou chutnat?

Foto: Pavel Míkoláš

slušné pozdravení – dobrý den, mi to přišlo jako docela neurvalá odpověď. Jenže pak následovalo, ať si hodíme zadnice kam chceme a objednáme si něco k žrádlu. Ostatní hosty klidně oslovovali - paň mámo, sedláku, holoto, cácoro či ochechule. Nebrali si servítky ani před staršími lidmi. Rodinu s malými dětmi, kteří přišli po nás např. uvítali slovy: „Jé, vy máte spratků, snad nebudete zakládat betlém?“ Po chvíli jsem si na to zvykla a schválně je poslouchala, přišlo mi to docela zábavné. Naši nám vysvětlili, že to k celkovému dojmu patří, že se tak kdysi mluvilo běžně a že i doba byla taková drsnější. Moje sestra Laura byla z celého nápadu docela dost rozhořčená. Vůbec se jí takové prostředí nezamlouvalo. Např. k pití jsme nedostali skleničky, pilo se rovnou z láhve, příbory a ubrousky nebyli zrovna založeny, jak by si představovala. Je taková slečinka, vždýcky ji vadilo, když se ušpinila, něco nebylo tak akorát... Maminka říká, že je kultivovaná. No, nevím, asi ji neslyšela hádat se?! Navíc Lauru trochu děsila tma a středověká zádumčivá hudba. Obsluha byla oblečená v dobových kostýmech a době přízřusbila řeč a chování, zkrátka ať je to zážitek se vším všudy. Jídelní lístek (žrádelník) nenabízel moc jídel, jak by člověk očekával. Za to názvy jídel byly rovněž prozaické: talíř pro chudého pocestného, talíř pro loupeživého rytíře, talíř pro zazobaného sedláka, talíř pro kozu rozu, nebo např.

žrádlo pro nenapravitelné kytkožrouty (že by ve středověku už existovali vegetariáni?). Označení toalet bylo vskutku rovněž prozaické: „močárna“ a „výserník“. Skoro jsem se bála toalety použít... Krčmu jsme opouštěli se slovy: „A až bude paní matka líná vařit, tak přitáhněte zas!“

Navíc se zde v určité dny pořádají i kulturní akce s doprovodným programem, jsou zde přítomni kejklíři, tanečnice, šermíři, dokonce můžete potkat i žebráka žadonícího o jídlo a jiné další pobudy. Restaurace patří do celého komplexu Resortu Detěnice, takže pokud máte chuť na dobrodružství, můžete se ubytovat ve středověkém hotelu, pokud jste romantičtější povahy tak v barokním hotelu a navštívit barokní zámek s krásnou zahradou. Milovníci zlatého moku určitě ocení návštěvu zdejšího pivovaru, vinaři návštěvu sklípku. K objektu náleží i stáje a kolbiště, kde se konají rytířské turnaje.

Mně se nápad rodičů líbil, bylo to zajímavé i poučné. Upřímně jsem ráda za technické vymoženosti moderní doby, ale za skok do středověku jsem byla moc ráda. Zajímalo by mě i některý z kulturních programů - večer s piráty, představení fakírů apod. Laura při zpáteční cestě rodičům kladla na srdce, ať už ji nikdy do takové restaurace neberou! Ještě dlouho se tvářila našťavaně, takže tam nápad nepadl na úrodnou půdu...

Sheila Freyová, VIII. A

Zdravím Vás,

milí čtenáři,
vítejte na stránkách
rubriky **Příroda!**

Celé prázdniny
jsem se těšil, až se opět
setkáme. Jsem zvědavý,
co se od vás dozvím
letos. Zažili jste něco
zajímavého?

Napište nám!

**KOUKNI KOŇŮM NA ZUBY, AŽ VIDÍŠ,
JAK SE MAJÍ**

Ukažte mně vašeho koně a já vám řeknu, jaký jste. (*Staré anglické přísloví*)

Kůň zná svého jezdce lépe, než jezdec svého koně. (*Arabské přísloví*)

Kůň - pro někoho jen zvíře, na kterém se dá jezdit, pro někoho je nedílnou součástí života.

Já se vám pokusím říct něco o jednotlivých plemenech koní, která se na světě nacházejí, začneme anglickým a arabským plnokrevníkem.

Anglický plnokrevník,
jak už název napovídá,
pochází z Anglie. Byl
vyšlechtěn kolem 18.
století díky těmto hlavním
předkům: Darley
Arabian, Byerley Turk
a Godolphin Barb.

Anglický plnokrevník
byl vyšlechtěn pro dostihy
a díky svým dlouhým
štíhlým nohám
a vysoko klenutému
krku se v tomto sportu
stal velmi oblíbeným.
Podle ušlechtilé hlavy
každý koňák pozná,
že v žilách koně koluje
arabská krev, to je
tím, že je toto plemeno
vyšlechtěno ze svých
arabských předků.
V kohoutku měří okolo
170 cm.

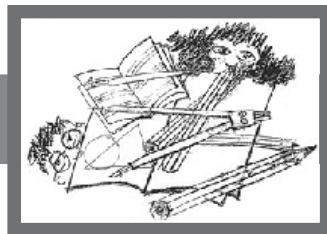

Arabský plnokrevník se řadí mezi nejušlechtilejší plemena na světě. Tento kůň nedorůstá velké výšky, patří dokonce mezi jedny z nejmenších koní. V kohoutku má okolo 150 cm. Už jako hříbě poznáte tohoto koně podle nádherné hlavy, která je často svěšená dolů. Arabský plnokrevník je velmi temperamentní plemeno, které se hodí spíše pro zkušenější jezdce. Tento kůň se vyznačuje svými ladnými a elegantními pohyby, které mu usnadňují jeho hbité nohy. Toto plemeno je staré, je tu už od začátku 9. století a do této doby plemeno nebylo nijak zásadně pozměněno. Za tu dobu, co je tu arabský plnokrevník s námi, už pomohl při mnoha šlechtěních nových plemen. Proto není divu, že skoro ve všech plemenech koluje arabská krev.

Kateřina Kutinová, VI.C

Foto: www.google.cz

Perletově bílé zuby, černá srst a pohled jeho krásných hnědých očí, to je celý BEN!

NEJLEPŠÍ PŘÍTEL ČLOVĚKA

Někdy je dobré mít vedle sebe dobrého kamaráda. Ale ne jen toho lidského. Psi se považují za nejlepšího přítele člověka. I já mám takového, se kterým se nikdy nenučím.

Moje babička má pejska, který se jmenuje Ben. Babička ho dostala v roce 2005. V tu dobu jsem se ho ještě bála. Taký že mi v tu dobu bylo jenom pět let. A psy jsem neměla zrovna moc v oblíbě. Asi po třech letech jsem si ho docela oblíbila.

Ted, jak jsem větší, si s ním normálně hraji. Přijedu k babičce a co jdu dělat? No přece jdu za Beníkem! Házím mu míček, dávám mu jeho oblíbené žrádlo - Ben má

nejraději granule pro psy, kosti, které zbudou od jídla, a kosti od králíka (packy) a nechám ho, aby si za mnou sedl na lavičku.

Ani babička, ani děda neví, co je to za rasu. Ben má černou srst, ale místy ji má i bílou protože už je trochu starší. Má krásné bílé zuby. Ani nevím, jak to dělá. Někdy ho taky trochu pročesu malým hřebínkem.

V létě si vždycky jen tak pobíhá po dvorku a ani není moc uvázaný. Zato v zimě je upoutaný pořád. Jednou, když jsem přijela za babičkou, tak jsem se dozvěděla, že Ben utekl dírou v plotě. Začala jsem dokonce brečet, protože Ben byl pro mě jako bratr. Když jsme tam přijeli o dva týdny později,

tak byl Ben zpátky! Byla jsem tak ráda, že se vrátil, že jsem ho i objala. Mám ho moc ráda. A nedovedu si představit, že by Ben už nebyl mezi námi. Asi bych celé noci probrečela a... nebyla bych ve své kůži. Ben je prostě úžasný!

Text a foto: Simona Fortelná, VI. C

**Jdi do přírody a foť!
Dívej se kolem sebe!
Hledej inspiraci a piš!**

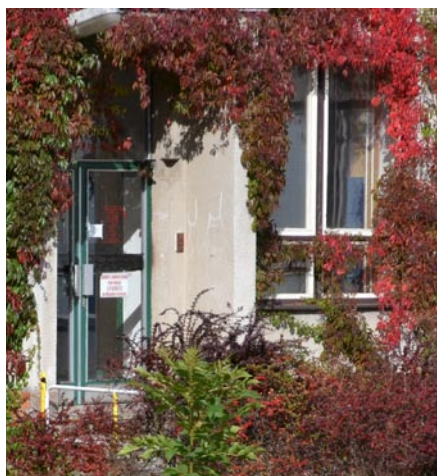

Podzim na Vysočině.

Foto: Eva Pokorná

NA LÉTO JDE STÁŘÍ

Kalendářní podzim začíná 23. 9. a končí 20. 12. Slovo podzim vzniklo z předložky pod+zima, podzim=doba před zimou. Podzim je asi nejbarevnější roční období. Listy mají na podzim především barvu žlutou, oranžovou, červenou a hnědou. Víte, že listy na podzim nežloutnou? Jenom se odzelenují. Víte, proč listy na podzim opadávají? V zimě musí rostliny šetřit vodou, kořeny ji totiž nedokážou čerpat z velmi studené země. Úsporné tedy je, když shodí listy, protože odpařují hodně vody. K nejznámějším listnatým stromům patří např. javor, lípa,

Škola v podzimním hávu. Foto: J. Reitmajerová

bříza, dub, buk, kaštan, vrba. Na podzim se stěhují např. tyto ptáci: čáp bílý, dudek chocholetý, husa polní, jiříčka obecná, kukačka obecná, tuhýk obecný, vlaštovka obecná. Na podzim dozrávají např. švestky, hrušky, jablka. A sbírají se různé plody, hlavně šípky nebo kaštany. V září začíná vinobraní, prodává se burčák, což je zkvášená šťáva z hroznů, a vinaři vyrábí víno. Velice oblíbený je sběr hub.

Pranostiky o září:

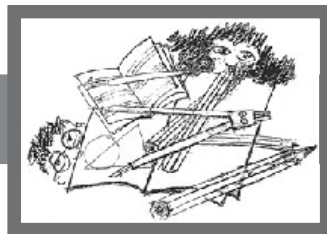
Teplé září, dobře se ovoci i vínu daří.

Září, na léto jde stáří.

Jaký listopad, takový březen.

Teplý říjen - studený listopad.

Gabriela Bazalová, VI. C

JE TO SKUTEČNOST?

Uhodnete, jak vznikly tyto fotografie a co představují?
Odpovědi vhodte do schránky GAG-BEN do konce listopadu 2012.

1)

2)

3)

4)

Foto: Judita Reitmajerová, Jan Šula

Naše reprezentace.

Foto: Irena Fišerová

REPREZENTOVALI JSME ČESKOU REPUBLIKU

Tento rok přijala naše škola pozvání na 23. mezinárodní žákovský meeting (23. Internationales Shülermeeting) v německém městě Saulheim. Dobrovolníci z bývalé 6., 7., 8. a 9. B odjeli 31. 9. a přijeli 2. 10. Zúčastnilo se celkem 25 žáků z naší školy.

Naše škola závodila jako jediná za Českou republiku, kromě nás tam byli i zástupci z Francie, Německa, Belgie a Holandska. Spolu s námi jeli pan učitel Vomela, pan učitel Svoboda a jako překladačka paní učitelka Fišerová, která se nám moc hodila, když s námi dělali rozhovor. Cesta tam trvala kolem jedenácti hodin, ale přetrpěli jsme to bez obtíží se zpíváním a bavením se. Když jsme dojeli na místo, ubytovali jsme se v tělocvičně, kde spali všichni účastníci závodů. Závodily byly až druhý den od 13:00 hod. Na závody každý dostal jako dárek tričko. Každý oddíl v jiné barvě. Všichni, kdo jsme tam byli, atletický oddíl ZŠ Třebíč, jsme si říkali, proč zrovna my musíme mít ty nejhnusnější, ale časem jsme si zvykli.

Někteří z nás ho pořád nosí třeba do tělesné výchovy nebo jen tak. Celkem jsme se z šesti oddílů umístili na 4. místě a získali jsme pro školu pohár. V den našeho odjezdu jsme se před cestou domů zastavili v přístavu, kde jsme nastoupili na loď a hodinu a půl jsme pluli po řece Rýn.

Bylo nám ctí i potěšením zúčastnit se těchto závodů. Myslím, že si všichni odnesli velké a dobré zážitky.

Lucie Ošmerová a Anastasia Kuzmyk, VIII.B

„BENEŠKA! BENEŠKA!“

Olympiáda se uskutečnila ve dnech 18. 9. - 21. 9. 2012 na Stadionu TJ Sparta, Třebíč. Jednalo se o soutěže všech škol Třebíče (ZŠ Týnská, Bartušková, Masarykova, Na Kopcích, Václavské náměstí, kpt. Jaroše, Benešova). Závodilo se v atletických disciplínách, tj. běh, fotbal, skok do dálky, skok do výšky, skok o tyči, hod oštěpem, štafeta, ... atd... Olympiádu organizovalo město Třebíč.

Ve čtvrtek 20. 9. 2012 jsme během vyučování v hodině zeměpisu zjistili od pana učitele Vaňka, že naše spolužačka Terezie

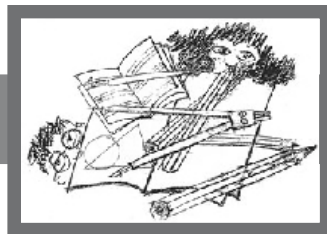
Plucarová bude závodit ve skoku do dálky a Josef Šindelář v běhu. Hned jsme spontánně s dalšími spolužačkami naplánovali, že je podpoříme nejenom skandováním, ale i jinak. Vyrobíme transparent! S radostí a elánem jsme plánovali, co ten transparent bude obsahovat. Nakonec jsme se dohodli – hlasováním – „TERKA & PEPA Z BENEŠKY - 8. A JSOU NEJ!“ Jakmile naše vyučování skončilo, šli jsme se naobědvat a hurá do hudebky! Ještěže máme paní učitelky Kopeckou a Dobšínskou, které nám poskytly materiál i pomůcky k vytvoření transparentu. Poctivě jsme pracovali téměř dvě hodiny.

Následující den, 21. 9. 2012 ráno, jsme ještě provedli poslední úpravy. Transparent jsme připevnili k tyčím. Plni očekávání jsme se vydali na stadion. Sedli jsme si na místa, která nám vyhovovala. Přivítali jsme se s Terkou a Pepou, popřáli jim hodně štěstí a drželi jim palce. Dozvěděli jsme se, že závodí až kolem jedenácté. Nic nás nemohlo zaskočit. Naopak. Nálada se zlepšovala, když kolem nás bylo slyšet „Beneška! Beneška!“ Byl to úžasně krásný pocit, jak se k nám ostatní žáci přidávají a skandují s námi. Fandili jsme šestákům, sedmákům... Prostě všem, co jsou z naší „rodinky“ Benešky. Když závodila Terka, tak jsme byli zticha, protože jsme ji nechtěli znervózit, jenom jsme jí tiše drželi palce. Nakonec skočila 3,71 metrů. Sice nevyhrála, ale i tak byla pro nás hrdinka a byli jsme na ni pyšní. A co Pepa? I když jsme křičeli z plných plic, nedoběhl mezi prvními, ale dali jsme mu najevo, že pro nás je i přesto BOREC.

Vrátili jsme se do školy s úžasným pocitem, že nejenom 8. A drží pohromadě, ale i celá Beneška!

Sheila Freyová, Kristýna Šťastná, VIII.A

**Sledujte
webové stránky školy!
Dočtete se více
o úspěších našich atletů!**

Fandíme Terce a Pepovi.

Foto: Miroslav Ondrák

HURÁ NA VODU!

Já a vodácký kurz? To mi moc k sobě nepasovalo, ale jeli jsme to s kamarádkami zkusit. A vidíte? Přežila jsem.

Ještě před začátkem prázdnin, než se stihla rozdat všechna vysvědčení, se zájemci 8. a 9. tříd s pány učiteli Vaňkem a Mikolášem na řeku Vltavu. A co na Vltavě? Vodácký kurz.

V pondělí ráno máme sraz na vlakovém nádraží. Když jsme všichni, asi devětadvacet osob včetně pěti dospělých, vyrazíme vlakem nejprve do Jihlavy, odtud potom ještě několikrát přestupujeme, až dorazíme do Vyššího Brodu. Tam si vypůjčíme loď, pádla, nezbytné vesty a barely, do kterých si dáme věci, a hurá na Vltavu! Řeka je klidná a i ti, kteří jedou poprvé, to zvládají a učí se. Pak ale přichází první jezto už je horší, hlavně pro nás začátečníky. No, a jelikož se mně a Honzovi, mému spolujezdci-kormidelníkovi, nechce přenášet loď, tak to jedeme zkusit, když tak se překloupíme. Jo, překloupíme! Loď nám málem uplave a my jsme celí mokří - co jsme čekali, hned na poprvé? Ale nejsme jediní, komu se podařilo se „cvaknout“. Každopádně nás to neodradí, ti zkušenější to přece taky zvládli, takže další jez je pro nás výzvou. A opravdu se nám podaří ho překonat! Sice máme namále, loď je plná vody, ale alespoň jsme se „necvakli“. Jupí!

V poklidu pokračujeme, potkáváme plno jiných kánoí, raftů, ba i kajaků, s jejichž majiteli se zdravíme typickým pozdravem vodáků „Ahó!“ a nezapomeneme pořádně zařvat. Dopluje do Rožmberku nad Vltavu, zde zakotvíme, rozděláme stany a jdeme se najíst. Večer si povídáme a bavíme se, nechybí smích a vtipné historky z prvního dne naší cesty.

Druhý den ráno sbalíme stany, nalodíme se a jedeme dál po řece Vltavě směrem Český Krumlov. Ani tentokrát nechybí několik jezů, na kterých si počínáme čím

dál tím líp, i když slyšíte od vašeho kormidelníka poznámky typu: „Jestli se na tom jezu otočíme, tak jsme mrtví!“ Vážně povzbuzující! Odpoledne dorazíme konečně do Českého Krumlova do jednoho z kempů, kde rozložíme stany pro následující dvě noci.

Ve čtvrtek odplouváme směrem Zlatá Koruna, tentokrát necháváme věci i stany v kempu, protože se budeme vracet. Je to náš poslední den na řece, tak si ho musíme pořádně užít! Blbneme, kde se dá, pořádáme závody, dokonce už skvěle sjíždíme jezy. Jaká smůla, že přijde čas, kdy musíme vynést loď na břeh, odevzdat je spolu s pádly, vestami i barely, a potom dojít na vlak, který nás doveze zpět do Českého Krumlova. Bohužel nám přestává přát počasí a pořádně se rozprší! Déšť neustane ani večer a trvá přes noc, dokonce přijde i bouřka, takže máme někteří promáčené stany i věci.

Ve čtvrtek už se nadobro balíme, jdeme pěšky na zdejší vlakové nádraží, odkud se vlakem vezeme domů. Jsme smutní, že naše čtyřdenní dobrodružství končí, ale domů si přivážíme nespočet zážitků, humorných historek, dokonce i nové schopnosti! Možná se příště potkáme na vodě třeba s vámi! Ahóóó!!

Michaela Doležalová, IX. C

„Co děláte?“

Foto: Pavel Mikoláš

JUDO JAKO JEMNÁ CESTA

Judo je japonský bojový sport. Je to boj beze zbraní. Založil ho Japonec Jigoro Kano. Ještě před tím, než bylo založeno Judo, bylo umění Jiu – Jitsu. Bylo ale často zneužíváno. Jigoro Kano taky studoval Jiu – Jitsu. U tří mistrů – u mistra Hačina Suke Fukudiho, u Masumota Yta a u mistra Ikuby. V dospělosti pak mohl vytvořit vlastní tělovýchovný systém jménem Judo. Po letech začaly spory mezi Jiu – Jitsu a Judem. V „Utkání pravdy“ zvítězilo Judo nad Jiu – Jitsu s přehledem.

Jiu – Jitsu samotné se dostalo do Evropy v roce 1931 v Londýně. V Československu se začalo zkoušet Jiu – Jitsu v roce 1907 – 1910.

Soutěž Judo probíhá zajímavě. Na začátku je vždy vážení, aby se mohly rozřadit váhové kategorie. Asi hodinu po vážení je slavnostní zahájení soutěže. To už jsou všichni rozřazeni. Většinou se začíná nejlehčí váhovou kategorií. Boj probíhá na speciální žíněnce, které se říká tatami. Při soutěžích bývá vedle sebe tatami několik – dvě, tři nebo čtyři. Benjamínci a mladší žáci bojují 2 minuty, pak už se časy zvyšují. Vítěz může vyhrát několika způsoby – může například provést perfektně chvat (ihned má Ipon a vyhrává) nebo udrží 20 vteřin soupeře v držení (také vyhrává), ale i mnoha jinými způsoby. Barvy pásků určují schopnosti judisty. Začíná bílým páskem a končí černým.

I já tento sport provozuji. Začala jsem v roce 2010. Letos v létě jsem se vyučila na žlutý pásek. Na soutěž jsem jela poprvé v roce 2011 v Polné, kde jsem obsadila 3. místo (bronzová medaile). Můj asi největší úspěch byl v mistrovství Moravy v Uherském Hradišti, kde jsem vyhrála hned 1. místo. (zlatá medaile a pohár). Stříbrná je z Třeště a zlatá z Týna nad Vltavou.

Judo je celkově dobrý sport, kde se naučíš i základy sebeobrany.

Magdaléna Netíková, VI. C

Foto: www.google.cz
rodinný archiv

MÝM SNEM JE RYBAŘIT NA NOVÉM ZÉLANDU

Povídala jsem si se svým bratrem Alešem, který závodně rybaří. Věnuje se lovu dravých ryb přívlačí a muškařením. Mezi jeho největší úspěchy patří 1. místo v Okříškách v roce 2009, 3. místo na OKOUN CUP na jaře 2011, 3. místo na AWA-SHIMA CUP na podzim 2011, 2. místo v Příštpu v dubnu 2012 a 3. místo v týmové soutěži II. ligy na řece Jihlavě v Ivančicích v červnu 2012 a celkové 3. místo v II. lize za rok 2012.

Poháry vítězům.

Foto: rodinný archiv

Jak dlouho už rybaříš?

16 let.

Kdo tě inspiroval, aby jsi začal rybařit?

Když mi bylo sedm let, viděl jsem na Slovensku rybáře, jak chytá pstruhy. Líbilo se mi to a chtěl jsem si to vyzkoušet.

Kdo tě naučil rybařit?

Ze začátku mě učil můj nevlastní táta.

Jak dlouho se zúčastňuješ rybářských soutěží?

V podstatě od malička. Intenzivněji od roku 2008.

Kolika ses přibližně zúčastnil soutěží?

To už bych nespočítal. Ze začátku to bylo okolo pěti závodů za rok. V současné době je to přes 10 závodů za sezonu.

Jak často chodíš na ryby?

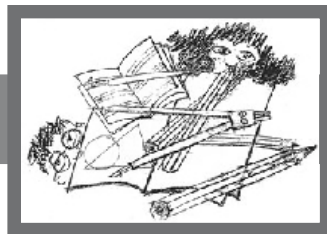
Samozřejmě se snažím co nejčastěji, pokud mi to studium dovolí. Bohužel víckrát jak jednou za týden se na ryby během semestru nedostanu.

Jaký byl tvůj největší úlovek?

Byl to kapr. Měřil 86 cm a vážil 12,4 kg.

Z jakého úlovku jsi měl největší radost?

To se dá těžko říct. Radost mám z každé pěkné ryby. Velkou radost mi udělal můj první mník jednovousý, první lipan nebo parma.

Největší úlovek soutěže - pstruh duhový.

Foto: rodinný archiv

Kam by sis chtěl jet zarybařit?

Mým snem je rybařit na Novém Zélandu.

Napadlo tě někdy, že by ses rybařením živil?

Mockrát :)

Máš rád, když se chytí jedna velká ryba? Nebo když se jich chytí třeba deset?

Raději chytám více malých ryb. Ale i lov velkých ryb má své kouzlo.

Máš rád nějaké ryby k obědu? Nebo je většinou pouštíš?

Ryby jím rád, ale zpravidla to nebývají ty, které sám chytím. Téměř všechny ryby pouštím.

Jaký je tvůj největší úlovek z poslední doby?

Pstruh duhový, který měl 70 cm.

Jaká je tvá nejoblíbenější ryba?

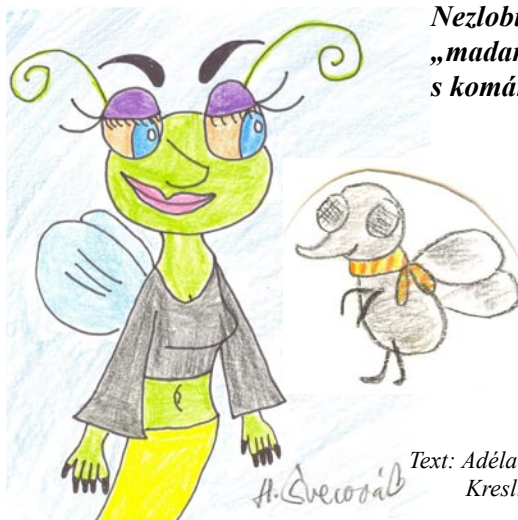
Nemám jednu nejoblíbenější. Každá ryba je něčím pěkná a výjimečná.

Nezlobí rybáře u vody „madam komáříce s komárkem“?

Co myslíte?

Zeptejte se

rybářů!

Text: Adéla Sklenářová, VI. C
Kreslila: Hana Švecová

MILOVNÍKŮM HISTORIE A BÁJEČNÝCH LÉTAJÍCÍCH STROJŮ

V posledním čísle minulého ročníku jsem vám slíbila, že vás seznámím s letouny, na nichž bojovali třebíčští letci v RAF. Dnes si povíme i o leteckém mechanikovi, bez jehož práce by se piloti a jejich stroje neobešly

Bedřich Kružík se narodil 14. 2. 1909 v Třebíči a zde 3. 9. 1971 i zemřel. Bedřich Kružík působil před válkou v Indii, a to jako zaměstnanec Baťových závodů. Po okupaci Československa se jako jeden z prvních tamějších Čechoslováků přihlásil do nového Čs. vojska organizovaného v Británii. Přes Gibraltar putoval do Velké Británie a z ní do Francie, kde se zúčastnil leteckých bojů. Po kapitulaci Francie se opět vrátil do Velké Británie a v roce 1941 byl zařazen v hodnosti seržanta do velmi úspěšné Čs. letky 68. squadrony nočního bombardovacího letectva, v níž působil jako navigátor a radarový operátor až do dubna 1945.

68. peruť byla v době působení Bedřicha Kružíka vyzbrojena letadly De Havilland Mosquito verze NF – noční stíhač. Tato verze měla na palubě výkonný radiolokátor a čtyři kanóny ráže 20 mm, rychlost letounu kolem 600km/hod. Letoun obsluhoval pilot a operátor zmíněného radiolokátoru a tím byl právě Bedřich Kružík. Operátor naváděl pilota na nepřátelský letoun, který pak pilot sestřelil.

Po skončení války sloužil Bedřich Kružík v naší armádě jako poručík letectva, a to až do roku 1953, kdy proběhla tak zvaná čistka od politicky nespolehlivých živlů. V únoru 1953 byl zatčen a bez udání důvodů odsouzen k devíti letům nucených prací. Byla mu odňata vojenská hodnost a byl propuštěn z armády. Jako vězeň pracoval v uranových dolech v Jáchymově. V roce 1960 byl v souvislosti s amnestií prezidenta propuštěn, později pracoval v tehdejších Západoslováckých strojárnách v Třebíči.

De Havilland Mosquito (Královské letecké muzeum Brusel).

Foto: E. Pokorná

Byla mu udělena četná vojenská vyznamenání. V RAF dosáhl hodnosti W/O – Warrant Office – praporčík RAF; po rehabilitaci podplukovník.

Josef Macháček se narodil 2. 11. 1904 v Třebíči, kdy a kde zemřel, není známo. Na rozdíl od jiných hrdinů je o Josefu Macháčkovi známo pouze několik údajů. Nepodařilo se objevit jeho jedinou fotografii, ani jeho předválečná činnost není doložena. Během války sloužil v RAF u 311. bombardovací peruť jako letecký mechanik v hodnosti seržanta, což byla na tehdejší zařazení u armády poměrně vysoká hodnost. Jako letecký mechanik vykonával nenahraditelnou práci pro létající personál, který se na své „mechány“, jak letci mechaniky oslovovali, plně spoléhal. Bez tohoto zajištění by nikdy nebyly úspěchy našich letců tak výrazné. Po válce se Macháčkova stopa ztrácí kdesi ve světě a není možno ani z vojenských archivů vypátrat, kde a jak zemřel. Jisté však je, že patří mezi ty třebíčské rodáky, kteří statečně nasazovali své životy v boji za demokracii. V RAF dosáhl hodnosti sgt. (seržant).

Bombardovací peruť byla vyzbrojena letouny Wellington, jejich údržbu a opravy zajišťoval Josef Macháček. Práce mechanika byla mimořádně náročná a obtížná, protože letouny, které se vracely z bojových letů byly často poškozeny a musely být připraveny k opětovnému startu během velmi krátké doby. Na letounu Wellington létal i Stanislav Huňáček, s jehož osudy jste se seznámili v minulém čísle.

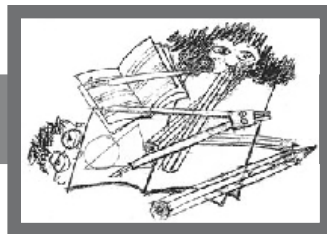
O třebíčských pilotech se dočtete také v knize „Z Vysočiny na křídla RAF“ Karla Černého, ve Zpravodaji města Třebíče či na webových stránkách.

Eva Pokorná

Wellington.

Foto: www.micbinks.co.uk/leisure06/raf-museum.htm

ČETBA JAKO KONÍČEK

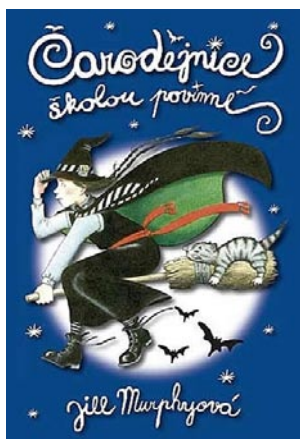
Mnohý z Vás má nějakého koníčka. Někdo rád sportuje a někdo miluje četbu knih.

„Četba jsou otevřené dveře do kouzelného světa.“

Řekl François Mauriac, francouzský prozaik, básník, dramatik nositel Nobelovy ceny. Nahlédněte do něho i Vy.

KNIHKUPECTVÍ JAKUBA DEMLA VÁM NABÍZÍ A DOPORUČUJE

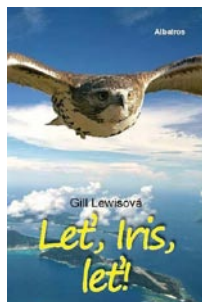
Slavná knižní série The Worst Witch je u nás známá díky úspěšnému televiznímu seriálu Čarodějnice školou povinné. Zažijte dobrodružství s Mildred

Virválovou, studentkou čarodějnické akademie, s její nejlepší kamarádkou Maud Měsíčkovou i protivnou, nafoukanou spolužačkou Ethel Svatouškovou. Copatá Mildred je tak trochu neohrabaná a rozhodně nepatří k premiantkám třídy. Od touhy stát se čarodějnici ji ale nemůže odradit ani její talent na průšvihy, ani strach ze tmy a ani to, že každou chvíli poplete zaklínadlo či špatně namíchá lektvar...

CENA: 79,-Kč

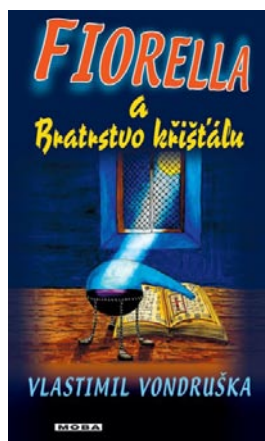
Čtete rádi příběhy o divoké přírodě? Přečtěte si silný a dojemný příběh o přátelství, odvaze a odhodlání, o tajemství a slibu, který Colluma nejprve tížil, ale přiměl

ho vidět věci jinýma očima. Pro záchranu orlovce, jehož let mohly děti sledovat ze skotských hor přes Saharu až do Gambie, se nadchli i kamarádi, rodiny, a společnými silami Callumovi pomohli v dobré věci.

CENA: 129,-Kč

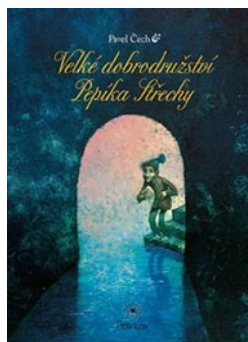
Dobrodružný historický román s detektivní zápletkou pro mládež, ale i pro dospělé. Do Prahy přijíždí z Itálie dvorní alchymista císaře Rudolfa II. Giovanni da Ponte. Jeho dcera Fiorella mu pomáhá v laboratoři,

kam však dívky nesmějí. Převléká se proto za učedníka Rafaela. Jejich nový domov je nedaleko Staroměstského rynku, kde Fiorella pozná dva nerozlučné kamarády - Lukáše a Martina. I před nimi se musí vydávat za chlapce, jinak by ji do své party nepřijali. Záhy se s novými přáteli ujímá pátrání po ukradeném stříbre z městské radnice a po nelítostném vrahovi. Sestupují do pražských katakomb, ohrožuje je střelec s kuší i nepřátelská parta kluků. K odhalení zločince je nakonec přivede nejen odvaha a chytrost, ale také Fiorelliny znalosti alchymie.

CENA: 233,-Kč

Pavel Čech patří v současné době k našim předním ilustrátorům. V jeho další knize, na které bez přestávky pracoval dva roky, se znovu objevuje řada motivů, které

má výtvarník rád - ožívají tu jeho starší olejomalby, vracejí se konkrétní místa i postavy z jeho knih O zahradě a Tajemství ostrova za prkennou ohradou. Současně je to příběh nový, kompaktní a zcela svěbytný. Čechova poetika získala další netušené fasety - po stáří a smrti pronikla do krajiny foglarovské oslavy klukovského snění také první křehká láska i touha najít své místo v nepřehledném světě.

CENA: 441,-Kč

M a r i n a konečně ví, že není jen obyčejná třináctiletá dívka od Berouna. Nemá už jen tatku, babičku a dědu. Vždyť se šťastně shledala s maminkou, královnou víl, a svými

sourozenci. Zdá se, že Marinu čeká život spokojené studentky v sekundě Rafaelovy školy. Při metamorfóze ztrácí vílí křídla a stává se nágou, stejnou bytostí, jako je její sestra Meluzína. Se spolužáky se ocitá v tajuplném hradě krále Basilea, učí se tančit břišní tance a poznávat drahé kameny. Jenže pak objeví hrozné tajemství, které její sestra schovává v nepřístupné věži. A maminka se stále musí skrývat před tatínkem. Působí tak opravdu kletba, která visí nad Marininým rodem? Hrozí kletba také Marině? Ublíží ta kletba jednou její největší lásce?

CENA: 269,-Kč

Pro čtenáře časopisu GAG-BEN připravila
Lenka Procházková,
Knihkupectví Jakuba Demla

Čtete rádi?

Podělte se s námi o své zážitky z četby!

V NOCI A VE DNE

Vzbudil jsem se a podíval se na hodiny. Bylo šest ráno. „Ach, co teď mám dělat,“ povzdychl Tom a sklesle zalehl zpět do postele. Nasadil si sluchátka, pustil písničky a zavřel oči. Po chvilce usnul. Vzbudili ho máma s tátou jejich každodenní hádkou. Tomova starší sestra Amélie je už dospělá a bydlí se svým přítelem nedaleko rodičů. Tomovi je už patnáct a ty hádky ho dost štvou. Jednou se hádají kvůli práci, jindy zase kvůli mně nebo Amélii. Jak Tom říká, je to nesnesitelné.

Tomovi se do školy vůbec nechtělo. Před školou se potkal se svým spolužákem Kubou, který byl zároveň jeho nejlepší kamarád. Ve škole se stalo něco divného. Tom v poslední hodině usnul. Většinou se mu nic nezdálo, až dodnes. Probudil se, až když spadl ze židle. Všichni se na něj otočili a začali se smát. Ale Tomovi do smíchu moc nebylo a Kuba to poznal. Pomohl mu zpátky na židli. Zbytek hodiny Tom seděl, koukal, nic neříkal. Kuba se Toma zeptal, co se stalo. Tom zabručel „Nic, co by se mělo stát?“ Kuba zavrtěl hlavou a řekl: „Bolí tě snad něco z toho pádu?“ a koukal zděšeně na Toma, když v tom zazvonilo. „Nic mě nebolí, nic neřeš, je to moje věc,“ vzal si věci a rychle vyrazil ze dveří třídy. Na obědě si sedl sám, když vtom si za ním sedl Kuba. „Kámo, promiň, že se do toho pletu, ale mě to říct můžeš. Zdálo se ti snad něco?“ Tom se jen tak otočil a podíval se kolem sebe, jestli ho nikdo neposlouchá. „Kubo, zní to šíleně, ale zdálo se mi o dnešku.“ Kuba ho přerušil a v klidu řekl: „A co je na tom tak šíleného?“

„Nepřerušuj mě, nebo ti nic neřeknu,“ rozčilil se Tom. „Zdálo se mi o dnešku, ale všechno, co bylo ve snu, se stalo, zdálo se mi, že se vzbudím a podívám se na hodiny a tam byl stejný čas, jako když jsem se díval dnes ráno.“

„No, vždyť na tom není nic divného,“ přerušil ho Kuba znovu. „Potom se mi zdálo, že usnu ve škole a spadnu ze židle, a to se stalo, potom se s tebou mám pohádat a to se stalo, ale to, co bylo potom, je hrozné. Zdálo se mi, že se naši rozvedou

a že to budou volat Amélii a ona zrovna bude řídit a vybourá se. „Ale to přece nic neznamená, byl to jenom sen,“ uklidňoval Toma.

„A co bylo potom?“ zeptal se. „Nevím, nevzpomínám si, ale musím rychle za Amélií. Tak, Kubo, čau.“ Tom se otočil a odcházel pryč. Kuba za ním volá: „Tak čau a Tome, buď v pohodě.“ Tom spěchal k Amélii, před vchodem do paneláku potkal Karla přítele Amélie. Vypadal dost vystrašeně. Karel kolem Toma prošel, ani si ho nevšiml.

„Čau Karle, je doma Amélie?“ zakřičel za ním Tom.

„Ahoj, Tome. Amálka doma není, měla nehodu, vybourala se s autem. Vezou ji do nemocnice, jedu za ní.“

„Můžu s tebou? A co se stalo?“ řekl vystrašeně. Karel si jen zabručel: „Jo, pojed“ a utíkal k autu. Tom šel za ním. Tom měl sto chutí mu říct o tom snu, ale říkal si, že by mu to teď nepomohlo. Ta cesta vůbec neutíkala a Tomovi se zdálo, že o tom přemýšlí hrozně dlouho. Říkal si, jestli je tohle pravda, je pravda i to, že se rodiče rozvádí!? Nad tím moc dlouho nepřemýšlel, protože právě dojezdili do nemocnice. Potkali se tam s rodiči. Když je Tom uviděl, vzpomněl si na ranní hádku, ale teď vypadali úplně jinak, drželi se za ruce a byli vystrašení stejně jako Tom a Karel.

Doktor vyšel: „Dobrý den, já jsem doktor Burian a vyšetřoval jsem vaši dceru. Byla to havárka dvou aut, Amélie má zlomenou ruku, není to nic vážného. Jinak je v pořádku, ona i miminko.

„Miminko?“ vyhrkl Karel.

„Ano, vaše žena...“

„Přítelkyně...“ skočil mu Karel do řeči.

„Pardon, vaše přítelkyně nám to pověděla, když ji sem vezli. Blahopřeji, budete rodičem.“

Máma s tátou se radovali, ale Karel si jen sedl na židli, civěl dopředu a pořád opakoval slovo miminko.

POKRAČOVÁNÍ V PŘÍŠTÍM ČÍSLE.....

Autor: Karolína Křečková, VIII. B

ZE SERIÁLU DO SERIÁLU, Z FILMU DO FILMU

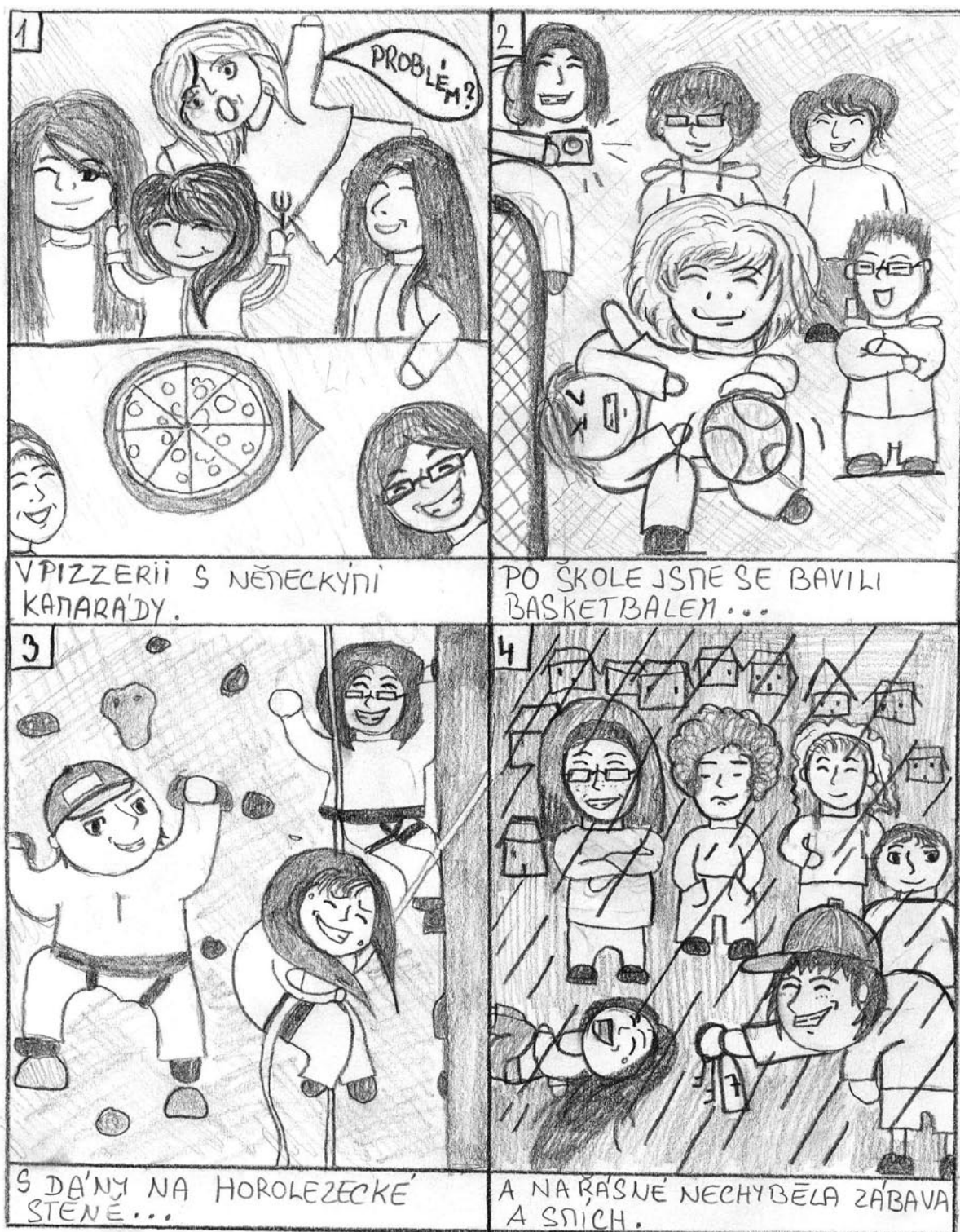
Až přijedete z **Bláznivé dovolené z Las Vegas**, všichni se vás budou vyptávat: „No, tak **Vyprávěj**.“ Ale vy nevíte, komu to máte z těch dvou kamarádek říct, tak nezbývá nic víc než **Ententýky** dva špalíky...A že jste se málem zbláznila, když jste byla v **Ordinaci v Růžové zahradě**. Tak uniknete **Beze stopy**. Až se vrátíte domů, bude tam panovat **Zákon a pořádek** a vy, paní **Heleno**, dokážete velký **Comeback**. Vyhodí vás z bytu a musíte jít na **Ulici**. A budete si nadějně myslet, že najdete své **Cesty domů**. Ale neexistuje žádná **Pojišťovna štěstí**. Dostanete padáka a musíte jen souhlasit: „**Ano, šéfe!**“. Takže konec **Ve službách F.B.I.** Sue Thomas by se za vás styděla. Budete se rozhodovat o účesech, jestli máte být **Blondatá a blondatější** nebo jen **Pravá blondýnka**. Ale spíš vás bude zajímat oběd: „**Což takhle dát si špenát?**“ Ale pomyslíte si: **Můj brácha má prima bráchu**, a to je **Brácha za všechny peníze**. Jenže on se spíš zajímá na **Klik: život na dálkové ovládání**. Tak co si třeba vypůjčit peníze od **Babičky** – jenže ta už je trochu blázen a pořád jenom říká: **Marley a já...** Co si půjčit od **Tchána**? Nebo od **Otce a otce? Bydlí nalevo od výtahu**. Radši ne, dějí se tam **Zločiny v zahradách**. To radši strávíte **Noc v muzeu**. Nebo od sousedky, ale ta je **Baba na zabití**. Nebo **Strýček Skrblík**, jenže on říká: „**Zůstanu svůj, žádný prachy ti nedám**“. Takže asi zůstanete **Na samotě u lesa s přáteli**. A půjdete zapsat tvoji dceru na **Základku a Kluci v akci** se dostali na **Gympl**. Ale **Můj soused zabiják** vás donutil, aby jste se odstěhoval zpátky do **Obchodáku** nebo skončíte v **Nemocnici na kraji města**.

Hana Švecová, V. C

**Děkujeme za Vaše příspěvky!
Těšíme se na Vaše další náměty!
Pište!**

JAK JSME SE BAVILI S NAŠIMI KAMARÁDY

Nakreslila: Kamila Svobodová, IX. C

SOCIÁLNÍ SÍTĚ - ANKETA

Sociální síť je propojená skupina lidí, které spojuje něco společného. V moderní době jsme ale zvyklí používat výraz „sociální síť“ pro služby internetu. Na sociálních sítích si můžete s někým psát, povídat i sdílet fotky a videa. Asi nejznámější sociální síť je Facebook, která má téměř 800 milionů registrovaných uživatelů.

Facebook založil Američan Mark Zuckerberg. Nejříve byl omezen pro Harvardovu univerzitu. Netrvalo ale dlouho a Facebook se otevřel celému světu.

Z ostatních sociálních sítí je u nás známý hlavně Twitter, Spolužáci a Lidé.

V současnosti již sociální sítě využívají nejen teenageři a dospělí pro zábavu, ale i celé firmy, které na svých internetových profilech uvádějí prezentace svých společností a pravidelně vkládají novinky.

Někteří velcí zaměstnavatelé již nepožadují od uchazeče o práci životopis, ale stačí jim jen zaslání odkazu na profil uživatele na síti LinkedIn.

Ale pozor, stejně jako oheň dokáže být internet nejen dobrý sluha, ale i zlý pán. Na internetu nikdy nevíš, kdo doopravdy je „na druhé straně“, proto nikdy nikomu nedávej své osobní údaje, telefonní číslo apod.

My jsme na naší škole prováděli anketu mezi žáky čtvrtých, šestých, sedmých a devátých tříd.

Graf č. 1 – počet žáků, kteří využívají sociální síť.

Graf č. 2 – počet žáků, kteří využívají Facebook, Skype, ICQ nebo jinou sociální síť.

Z ankety vyplývá, že každý žák stráví na sociální síti průměrně hodinu a čtyřicet minut.

Mimochodem, víte, jak se anglicky řekne Atlas hub?

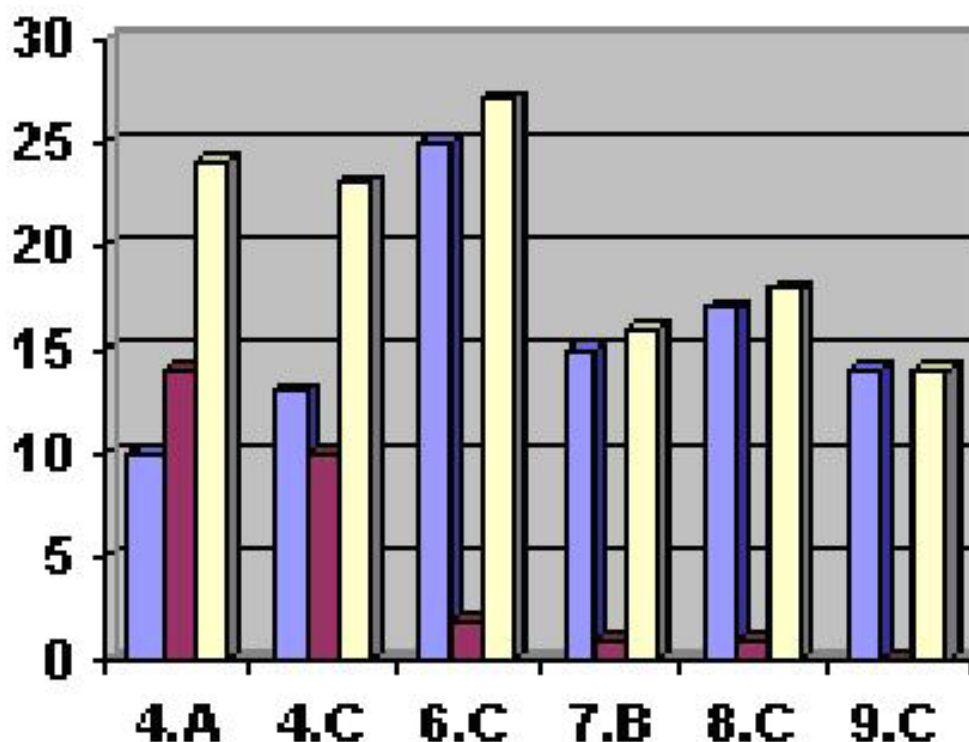
Facebook.

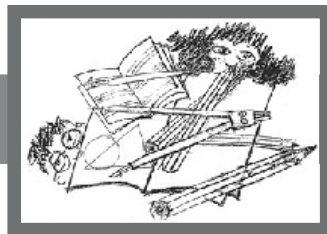
Magdaléna Netíková, VI.C

Foto: Terezie Mutlová

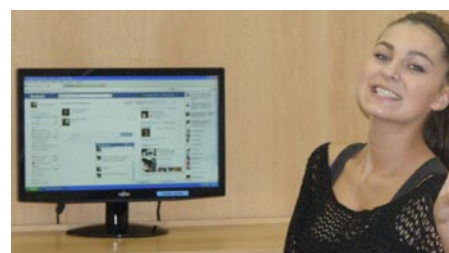
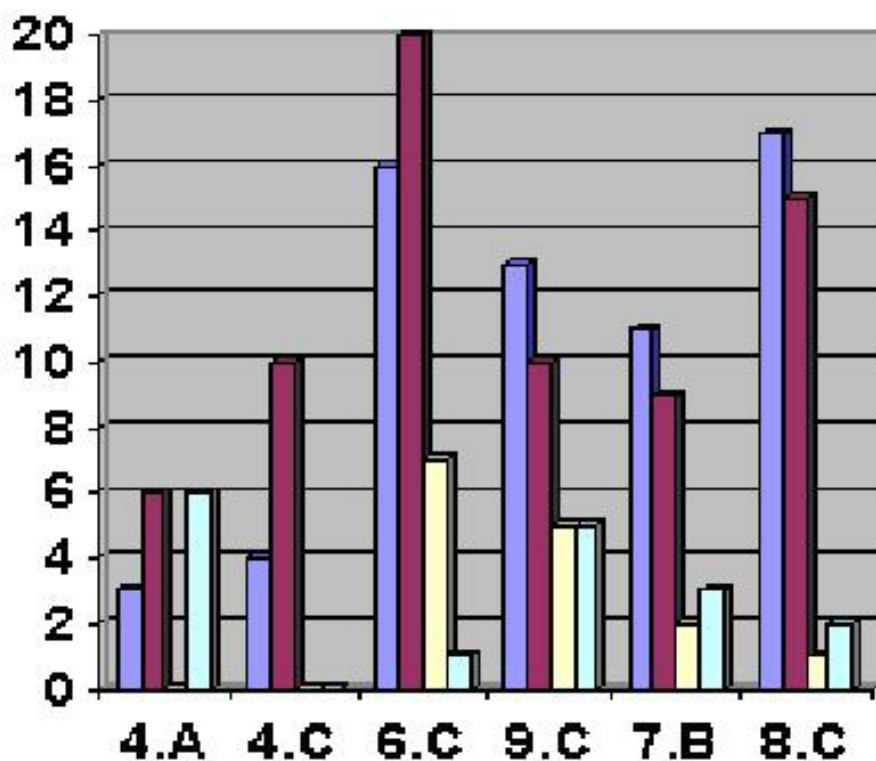
Na provedení a zpracování ankety se podíleli naši noví redaktoři ze VI. C (pozn. redakce).

Graf č. 1

Graf č. 2

RECENZE MOBILU:

iPhone 5

Větší, tenčí, lehčí, rychlejší,
chytřejší, dražší

Nový iPhone je větší, má velmi tenké tělo, také je vybaven zbrusu novým výkonnějším procesorem. Nový operační systém iOS 6. Základní design nového iPhone se od předchozího modelu 4S nijak zásadně na první pohled neliší. Všechny ovládací prvky jsou na stejných místech. Pod displejem je umístěno tradiční kulaté tlačítko. I vrchní tlačítko pro zapnutí je na stejném místě. Cena tohoto obra je kolem 20 000 korun. Dávám 7 z 10 - mobil je dobrý, ale ta cena - brrrr....

Tomáš Chlachula, VI. C
Foto: www.GSMarena.com

GANGNAM STYLE

Hudební senzací letošního léta se stal nečekaně hit „Gangnam Style“, který od poloviny září zaznamenal na internetu už více než 450 milionů zhlédnutí. Lidi z něj opravdu šílí. Jeho autorem je 34letý oplácený rapper z Jižní Koreje, který si říká PSY. Pocho-pitelně se okamžitě vyrojilo mnoho parodií. Mezi ty nejpovede-nější patří Klingon Style, Kim Čong-un Style.

Ilustrační foto.

Foto: www.google.cz

Ilustrační foto.

Foto: www.google.cz

MINECRAFT

PC hra Minecraft.

Foto: www.google.cz/obrazky

RECENZE ZE HRY MINECRAFT

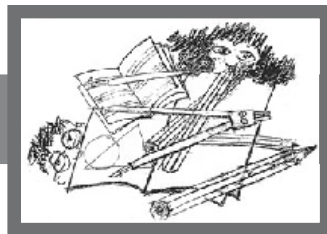
Minecraft je nezávislá počítačová hra, ve které si hráč může dělat, co se mu zachce. V tomto případě se hráč objeví v krychlovitém 3D světě, kde si musí sám nasbírat materiál na stavbu obydlí a na výrobu nástrojů. Ve hře je den a noc. V noci se objevují příšery - Zombie, pavouci a Creeperi (takové zelené potvory který vždy vybuchnou když je naštvete!) Buď můžete spát v posteli nebo čekat do svítání nebo jít ven s mečem nebo lukem a začít doopravdy hrát o svůj život.

Hra se stala jednou z velmi oblíbených her na celém světě. Nyní je zaregistrováno něco kolem 40 500 000 hráčů z celého světa a počet stále vzrůstá. Minecraft je možné koupit na oficiálních stránkách kolem 35 € nebo si jej stáhnout někde na neoficiálních stránkách.

V Minecraftu si můžete tzv. vycraftit – meč, krumpáč, lopatu, luk, šíp, sekeru, nůžky, motyka a různé jiné bloky. Můžete tam dolovat a najít třeba diamanty, železo, zlato, uhlí, emeraldy, redstone, což je na děláni redstone obvodů.

Hra Minecraft je kreativní, můžete se tam fakt vyřádit. Hru doporučuji dávám 9 z 10 – hra je zcela dokonalá, ale pár chybiček se najde.

Tomáš Chlachula VI.C

DÍVČÍ HRA JMÉNEM „LADY POPULAR“

Někdo tuto hru znáte a někdo zase ne. Řekla bych, že Lady popular neznají všichni. Lady popular je pouze dívčí hra. I já tuto hru hraji.

Když přijdu ze školy a nemám co dělat, tak si jdu zahrát.

Hru Lady popular můžete hrát jak na anglických, tak na českých stránkách.

České stránky: www.ladypopular.cz

Anglické stránky: www.ladypopular.com

Nově je na Lady popular otevřena MÓDNÍ ARÉNA (FASHION ARENA). Takže je hra celá předělaná. A vypadá to moc dobře.

Na Lady popular jsou také úkoly, které máte za úkol plnit. Jsou celkem lehké. Nejlepší na Lady popular je, že si můžete vytvořit svoji hrací panenku, jak chcete, podle své fantazie. Můžete si zvolit barvu vlasů, očí, tvar uší, barvu pleti. Můžete mít úplně bílou a naopak hodně tmavou.

Mě Lady popular moc baví a to mi už nikdo nikdy nevezme!

Fantazie je to hlavní.

Simona Fortelná, VI. C

LÍBÍ SE MI HLAS TOMÁŠE KLUSE

Tomáš Klus (26) je mladý zpěvák z Třince, dnes bydlící v Praze. Na kytaru ho doprovází Jiří Kučerovský (35). V osmnácti se kvůli sportu odstěhoval z Třince do Prahy. V roce 2002 získal Tomáš Klus zlatou medaili v pětiboji. V roce 2008 vydal svoje první album Cesta do záhu(d)by, ten rok také napsal a nahrál hudbu pro film Anglické jahody. V roce 2009 vydal druhé album Hlavní uzávěr splínu a s ním i zpěvník Já, písničkář. V roce 2011 vydal třetí album Racek. A teď se podílí na dalším albu. V roce 2010 se stal zpěvákem roku hudebních cen Ůčko a Anděl. Tomáš Klus studuje herectví na divadelní fakultě Akademie muzických umění (DAMU). Jako herce ho můžete vidět ve filmech Šejdrem, Hop nebo trop, Veni, vidi, vici, Rytmus v patách, Naděje, Tajemství staré bambitky, Poslední z Aporveru.

Pro mě je Tomáš Klus dobrý zpěvák, má dobré texty a líbí se mi jeho hlas. :)

Lucie Abrahámová, VI. C

Zdroj: http://cs.wikipedia.org/wiki/Tomáš_Klus

Obrázek-zdroj: <http://www.google.cz>

Tomáš Klus dobrý zpěvák, má dobré texty, líbí se mi jeho hlas.

Bavte se s GAG-BENEM!

Napište nám!

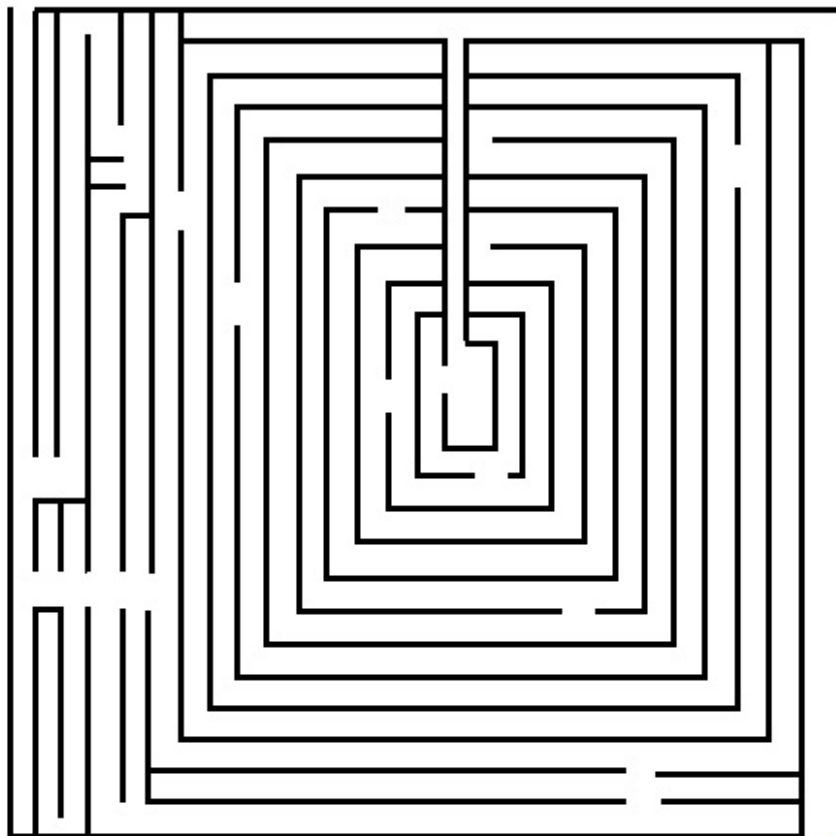
Vymýšlejte!

Pište!

Kreslete!

start

cíl

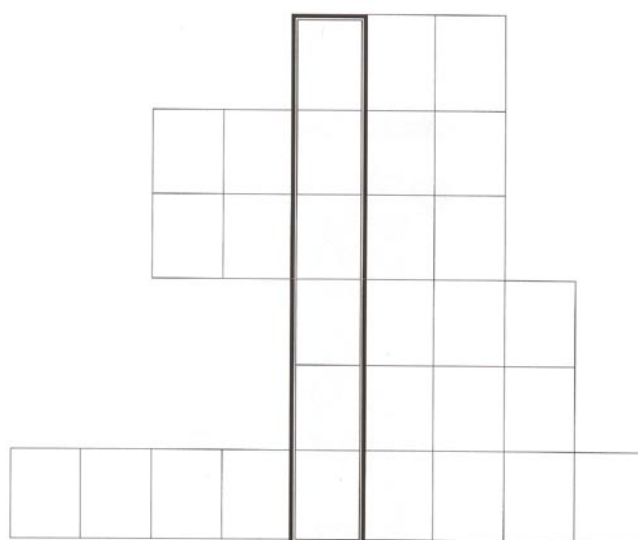
Najděte cestu bludištěm Dominika Jeřábka z IX. C.

Vyluštěte tajenku pro nejmenší Gabriely Bazalové ze VI. C.

1. nejlepší přítel člověka
2. jablko je
3. zimní měsíc
4. opak tepla
5. eskymákův příbytek je
6. jedovatá houba

Hodně úspěchů!

Obrázek s pastelkami nakreslila
Hana Švecová, V. C

POZNÁVÁME SE, UČÍME SE, BAVÍME SE

Česká republika - Dánsko

Třebíč - Aarhus

Aarhus - Třebíč

Projekt „Vzájemně se poznáváme“

Fotografie z pobytu v Dánsku - archiv školy

THEATRE DANCE
TRAIN ACT
SING

A Gala Performance to celebrate 20 years

LICENCE TO THRILL

Sunday 23rd September 2012 7pm

KVALITNÍ ŠKOLNÍ ČASOPIS
ABECEDA, O. S., 2012